

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 42Cob/105/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123359024
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Kubincová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6123359024.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Kubincovej PhD., členiek senátu JUDr. Andrey Gindlovej a JUDr. Ľubice Mojžišovej v právnej veci žalobcu: PATRIOT GROUP, s. r. o., so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, Trenčín 911 01, IČO: 45 407 657, právne zast. Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., advokátka kancelária so sídlom Kpt. Jaroša 1312/29, Trenčín 911 01, IČO: 47 256 907, proti žalovanému 1/: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX/X, XXX XX D. E., právne zast. Advokátska kancelária Mikita s. r. o., so sídlom 1. mája 11, Trenčín 911 01, IČO: 36 861 901, žalovanému 2/: B. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. F. G. XXXX/XX, E. D. H., právne zast. Mgr. Branislav Zemanovič, advokát so sídlom Piaristická 44, 911 01 Trenčín, IČO: 41 441 770, žalovanému 3/: I. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. G. XXX/XX, XXX XX D. E., právne zast. Advokátska kancelária Mikita s. r. o., so sídlom 1. mája 11, Trenčín 911 01, IČO: 36 861 901, v konaní o zaplatenie 2.858,77 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp.zn. 37Cb/4/2024-149 zo dňa 19. júna 2024, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp.zn. 37Cb/4/2024-149 zo dňa 19. júna 2024 potvrdzuje.

II. Žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozhodnutím v celom rozsahu zamietol žalobu žalobcu a priznal žalovaným 1/, 2/ a 3/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Okresný súd tak nevyhovел žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovaným 1/, 2/ a 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.858,77 Eur spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne zo sumy 950,33 Eur od 15.04.2016 do zaplatenia a s úrokom z omeškania 8 % ročne zo sumy 1.908,44 Eur od 12.05.2016 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 80,- Eur, ktoré si žalobca uplatnil z titulu porušenia ich povinnosti vykonávať pôsobnosť konateľov spoločnosti s odbornou starostlivosťou.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že žalobca odôvodnil žalobu tým, že na základe Zmluvy o vedení účtovnej evidencie a daňovom poradenstve zo dňa 01.05.2015 spoločnosť EKOKOREKT, k. s., Nám. sv. Anny 7269/20A, 911 01 Trenčín, IČO: 46 573 020 (ďalej len „pôvodný veriteľ“) dodal spoločnosti Fialo, s. r. o., Záhradnícka 93, 821 08 Bratislava, IČO: 48 016 918 (ďalej len „Spoločnosť“) objednané služby, za ktoré vystavil dve faktúry, a to faktúru č. 2016017 zo dňa 31.03.2016 na sumu 950,33 Eur, splatnú dňa 14.04.2016 a faktúru č. 2016023 zo dňa 28.04.2016 na sumu 1.908,44 Eur, splatnú dňa 12.05.2016. Tieto faktúry Spoločnosť v stanovenej lehote splatnosti neuhradila, v nadväznosti na čo jej vznikol voči pôvodnému veriteľovi záväzok vo výške 2.858,77 Eur s prísl.

3. Dňa 12. 12. 2016 pôvodný veriteľ postúpil predmetnú pohľadávku voči Spoločnosti na žalobcu. V čase postúpenia pohľadávky bolo vedené súdne konanie na Okresnom súde Bratislava I. pod spis. zn. 33Cb/127/2016, v ktorom si pôvodný veriteľ uplatnil nárok na zaplatenie dlžnej sumy voči Spoločnosti.

Počas súdneho konania Spoločnosť dňa 12.01.2018 zanikla dobrovoľným výmazom z Obchodného registra, pričom jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť AXELENT, s. r. o., Betliarska 12, 851 07 Bratislava, IČO: 44 275 005, ktorá zanikla dobrovoľným výmazom dňa 01.03.2018 a jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť MONEY & FLOW, s. r. o., Betliarska 12, 851 07 Bratislava, IČO: 50 568 141. Súdne konanie bolo skončené rozsudkom pre zmeškanie zo dňa 16.01.2020, ktorým konajúci súd zaviazal spoločnosť MONEY & FLOW, s. r. o. na zaplatenie dlžnej sumy v žalovanej výške s príslušenstvom žalobcovi.

4. V čase vzniku záväzku Spoločnosti voči pôvodnému veriteľovi boli štatutárnym orgánom Spoločnosti žalovaní a v čase vzniku záväzku spoločnosti voči pôvodnému veriteľovi vznikali Spoločnosti ďalšie záväzky, ktoré nebola schopná plniť.

5. Počas prebiehajúceho súdneho konania žalovaní previedli svoj obchodný podiel na spoločnosť Invests Company LLC., 160 Greentree Drive Suite 101, Dover, Kent County, Delaware 199 04, Spojené štáty americké a odstúpili z funkcie konateľov Spoločnosti.

6. Na základe týchto skutočností označil žalobca za nesporné, že žalovaní mali vedomosť o hospodárení spoločnosti a vzhľadom na uvedené predpokladali, že spoločnosť svoj záväzok voči žalobcovi neuspokojí. Po skončení účasti žalovaných v spoločnosti a následnom jej zániku sa pohľadávka žalobcu stala nevyhľaditeľnou.

7. Týmito skutočnosťami je podľa žalobcu preukázaná príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti štatutárneho orgánu pri výkone funkcie, teda predpoklady vzniku škody v zmysle ustanovenia § 373 a § 135a ods. 5 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“).

8. Podľa žalobcu žalovaní konali v rozpore s ustanoveniami Obchodného zákonníka a úmyselne spôsobili pôvodnému veriteľovi, ako aj žalobcovi škodu vo výške žalovaného nároku, na zaplatenie ktorej žalobca vyzval žalovaných výzvou zo dňa 21.02.2023, na ktorú však žalovaní nereagovali.

9. Žalobca v žalobe poukázal na to, že na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava I spis. zn. 33Cb/127/2016 je na exekútorskom úrade JUDr. Lucie Adamcovej, súdnej exekútorky vedené exekučné konanie pod spis. zn. 369EX 251/2020, pričom v exekučnom konaní doposiaľ nebola vymožená žiadna suma. Je zrejmé, že nástupnícka spoločnosť MONEY & FLOW, s. r. o. svoj záväzok voči žalobcovi nedokáže splniť, nakoľko svoje záväzky neplní ani voči iným subjektom a žalobca má za to, že účelom tejto spoločnosti je práve umožniť iným spoločnostiam zbaviť sa ich záväzkov a zodpovednosti za ne.

10. Dňa 22.08.2023 Okresný súd Banská Bystrica vo veci vydal platobný rozkaz sp. zn. 33Up/1182/2023, voči ktorému podali všetci žalovaní odpor.

11. Žalovaní 1/ a 3/ v odpore namietli celý žalobcom uplatnený nárok. Žalobu žalobcu označili za zmätočnú a nelogickú, nakoľko samotnému žalobcovi nie je jasné, či sa podanou žalobou domáha nároku na náhradu škody spôsobenej pôvodnému veriteľovi, ako aj žalobcovi vo výške žalovaného nároku alebo škody, ktorú mali žalovaní spôsobiť svojim konaním v pozícii štatutárných orgánov žalobcovi, a to vo výške jeho pohľadávky s príslušenstvom voči spoločnosti, keď mali porušiť svoje zákonom uložené povinnosti upravené vo vyššie citovaných zákonných ustanoveniach, resp. z nejakého iného titulu. Z podanej žaloby preto nie je zrejmé koho (konkrétne vymedzeným) konaním, kedy a komu bola spôsobená aká škoda, resp. v akej výške. Inak povedané, základným predpokladom pre uplatnenie žalovaného nároku je preukázanie porušenia povinností žalovanými 1/ a/alebo 3/, ako bývalých konateľov spoločnosti Fialo s.r.o. pri výkone svojej pôsobnosti. V podanom návrhu však žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikoval, ako mal žalovaný 1/ a (alebo) žalovaný 3/ ako konatelia spoločnosti Fialo s.r.o. porušiť svoje povinnosti a spôsobiť tak (v akej výške a kedy) škodu uvedenej spoločnosti Fialo s.r.o., resp. ako to uvádza sám žalobca, dokonca pôvodnému veriteľovi, ako aj žalobcovi.

12. Žalovaní označili za nepostačujúci odkaz na ustanovenia § 67b, § 135a ods. 2, § 135a ods. 5, § 373, § 378, § 379 a § 379 Obchodného zákonníka. Podľa žalovaných preto žalobca neunesol dôkazné bremeno a z opatrnosti vzniesli voči uplatnenému nároku námietku premlčania.

13. Tiež poukázali na to, že predmetná pohľadávka zanikla započítaním na základe ust. § 529 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v januári roku 2017, keď spoločnosť Fialo, s.r.o. vykonala jednostranný zápočet s pohľadávkami, ktoré evidovala voči spoločnosti EKOKOREKT, k.s. (v celkovej výške 2.858,77 Eur), o čom písomne upovedomili žalobcu, ako aj postupcu, resp. jeho právneho zástupcu - JUDr. Čapkovú.

14. Žalovaní 1/ a 3/ v závere odporu uviedli, že vždy vykonávali činnosť štatutárneho orgánu či už v spoločnosti Fialo, s.r.o., ako aj v iných spoločnostiach v súlade s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, a to s odbornou starostlivosťou a riadne (a v súlade so záujmami spoločnosti. Za konanie s odbornou starostlivosťou možno podľa nich za určitých okolností považovať aj také konanie, ktoré je síce chybné, avšak takým konaním konateľ neporušil svoje povinnosti. Môže sa jednať napríklad o uzavretie zmluvy, ktorá nepriniesla spoločnosti očakávaný zisk. V takom prípade nevznikne zodpovednosť za

škodu, nakoľko škoda spoločnosti nesúvisí s porušením povinností konateľa, ale s podnikateľským rizikom.

15. Proti platobnému rozkazu podal odpor aj žalovaný 2/ namietol tvrdenia žalobcu s poukazom na skutočnosť, že plnenia uvedené na predmetných faktúrach neboli spoločnosti Fialo, s. r. o. nikdy dodané, nakoľko spoločnosť si tieto služby neobjednala. Tiež namietol, že predložené faktúry samé o sebe nepreukazujú dodanie fakturovaných plnení, ide len o formálny doklad, pri ktorom absentuje reálny materiálny podklad. Predložené faktúry nie sú bez ďalších preukázaných skutočností dôkazom o tom, že došlo k dodaniu či objednaníu služieb v nich uvedených, je to len tvrdenie o tejto skutočnosti. Žalovaný 2/ taktiež tvrdil, že predmetné faktúry neboli spoločnosti Fialo, s. r. o. nikdy doručené a tá teda nemala žiadnu možnosť oboznámiť sa s položkami v nich uvedenými, resp. namietat' odôvodnenosť a oprávnenosť týchto položiek.

16. Žalovaný 2/ tiež tvrdil, že nemal vedomosť o akýchkoľvek výzvach, ktoré mala spoločnosť EKOKOREKT, k. s. zasielať spoločnosti Fialo, s. r. o. v súvislosti s úhradou sporných faktúr, tak ako to uvádza žalobca v žalobe. Žalobca tak tvrdí skutočnosti, ktoré však nepodopiera dôkazmi a preto žalovaný 2/ označil jeho tvrdenia za procesne neúčinné.

17. K tvrdeniu žalobcu o konaní na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn.: 33Cb/127/2016 žalovaný 2/ uviedol, že počas predmetného konania došlo k zániku spoločnosti Fialo, s. r. o., pričom jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť AXELENT, s. r. o., ktorá dňa 01.03.2018 rovnako zanikla a právnym nástupcom tejto spoločnosti sa stala spoločnosť MONEY & FLOW, s. r. o.. Konanie bolo skončené právoplatným meritórnym rozhodnutím, v ktorom konajúci súd zaviazal spoločnosť MONEY & FLOW, s. r. o. na zaplatenie sumy 2.858,77 Eur s príslušenstvom.

18. Žalovaný 2/ uviedol, že po jeho odstúpení z funkcie konateľa spoločnosti Fialo, s. r. o. a po prevode jeho obchodného podielu v tejto spoločnosti, nedisponoval žiadnymi informáciami o ďalšom hospodárení nástupníckych spoločností, a teda ich podnikateľská činnosť prebiehala bez jeho pričinenia, avšak ku dňu jeho odstúpenia z funkcie konateľa bola spoločnosť Fialo, s. r. o. schopná splácať svoje záväzky, t. j. nebola v kríze. Zdôraznil, že nástupnícka spoločnosť AXELENT, s. r. o. bola samostatným právnym subjektom, v ktorej žalovaný 2/ nemal žiadnu majetkovú účasť ani akékoľvek iné postavenie, ktoré by ho oprávňovalo konať v jej mene, rovnako tomu bolo aj v prípade spoločnosti MONEY & FLOW, s. r. o., ako právnym nástupcom spoločnosti AXELENT, s. r. o.. Na základe uvedeného potom nemožno žalovaného 2/ akokoľvek spájať s týmito spoločnosťami, resp. klásť za vinu výsledok ich neskoršieho hospodárenia s majetkom a záväzkami ich právnych predchodcov.

19. Žalovaný 2/ tiež poukázal na to, že rozsudok, na ktorý poukázal žalobca bol vydaný bez skúmania hmotnoprávneho základu, nakoľko išlo o rozsudok pre zmeškanie. Z uvedeného dôvodu toto rozhodnutie nemá žiadnu výpovednú hodnotu a nemožno z neho odvodiť záver o oprávnenosti nároku žalobcu na úhradu dlžnej sumy vyplývajúcej zo sporných faktúr, a už vôbec nie oprávnenosti nároku na náhradu škody spôsobenú porušením povinnosti žalovaného 2/, keďže žalobca vznik škody a porušenie povinnosti ani len neidentifikoval.

20. V súvislosti s poukazom žalobcu na ust. § 67b Obchodného zákonníka žalovaný 2/ uviedol, že spoločnosť Fialo, s. r. o., sa v čase splatnosti jednotlivých sporných faktúr, ani v čase odstúpenia žalovaného 2/ z funkcie štatutárneho orgánu, resp. prevodu jeho obchodného podielu v spoločnosti, až do dňa dobrovoľného výmazu spoločnosti z obchodného registra, nenachádzala v kríze. Uvedená skutočnosť je zrejmá zo žalobcom predloženého Reportu spoločnosti Fialo, s. r. o., z ktorého vyplýva, že vlastné imanie spoločnosti Fialo, s. r. o., predstavovalo, ku dňu 31.12.2016 hodnotu 479.399,- Eur, pričom záväzky spoločnosti k tomu istému dňu predstavovali 886.801,- Eur, teda na to, aby spoločnosť Fialo, s. r. o. napĺňala definičné znaky spoločnosti v kríze, resp. na to aby jej hrozil úpadok, musela by byť výška jej vlastného imania pri výške záväzkov 886.801,- Eur (ku dňu 31.12.2016) rovnaká alebo nižšia ako 35.422,- Eur, t. j. ak by sme dali do pomeru výšku vlastného imania a záväzkov, museli by sme dostať hodnotu menšiu ako 0,04. Avšak výška vlastného imania spoločnosti Fialo, s. r. o. predstavovala (ku dňu 31.12.2016) sumu 479.399,- Eur, teda ak dáme do pomeru uvedenú výšku vlastného imania a záväzkov (886.801,00 Eur) dostaneme hodnotu 0,54, z čoho jednoznačne a nespochybniteľne vyplýva, že spoločnosti nehrozil úpadok. Spoločnosť Fialo, s. r. o. však nebola v čase odstúpenia žalovaného 2/ z funkcie štatutárneho orgánu, resp. prevodu jeho obchodného podielu v spoločnosti ani v úpadku (a to ani formou platobnej neschopnosti, ani predĺženia), pričom žalobca túto skutočnosť ani len netvrdí a teda ani nepreukazuje. S prihliadnutím na uvedené označil žalobcom uvádzané ustanovenie § 67b ObZ za neaplikovateľné na daný právny i skutkový stav, nakoľko spoločnosť Fialo, s. r. o. sa nikdy v úpadku nenachádzala a rovnako jej úpadok nikdy ani len nehrozil, teda spoločnosť Fialo, s. r. o. nebola v kríze.

21. K časti žaloby, kde žalobca odkazuje na ust. § 135a ods. 5 ObZ, ktoré hovorí o povinnosti konateľov konať s odbornou starostlivosťou a nároku spoločnosti na náhradu škody žalovaný 2/ uviedol, že

žalobca síce odkazoval na konkrétne ustanovenia ObZ, avšak neuviedol akým spôsobom možno tieto ustanovenia aplikovať na daný skutkový a právny stav. Skutočnosť, že žalobca v podanej žalobe iba odkazuje na ustanovenia ObZ a pritom netvrdí akým konaním malo dôjsť k ich naplneniu označil žalovaný 2/ za neakceptovateľné z pohľadu možnosti uplatnenia adekvátnych prostriedkov procesnej obrany žalovaným 2/. Žalobca opomenutím svojej procesnej povinnosti tvrdiť, neurčil okruh skutočností, z ktorých odvodzuje svoj nárok a v nadväznosti na to, neurčil ani obsah a medze procesnej obrany pre žalovaného 2/, preto vyslovil presvedčenie, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia vzťahujúce sa k okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce pre posúdenie oprávnenosti jeho nároku na náhradu škody voči žalovanému 2/, čím si žalobca nesplnil svoju procesnú povinnosť vyplývajúcu z § 150 ods. 1 CSP, a tak nemôže byť v predmetnom konaní úspešný. Žalovaný 2/ v tejto súvislosti poukázal na uznesenie ÚS SR sp. zn.: I. ÚS 246/2019 zo dňa 11. 6. 2019 a rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn.: 7CoCsp/29/2020 zo dňa 30.11.2020.

22. Žalovaný 2/ označil za nepreukázané aj tvrdenie žalobcu, že v čase vzniku záväzku spoločnosti Fialo, s. r. o. voči spoločnosti EKOKOREKT, k. s., vznikali spoločnosti aj ďalšie záväzky, ktoré nebola Spoločnosť schopná plniť a odkázal na svoje predchádzajúce tvrdenia k finančnej situácii v Spoločnosti. Za nedostatočné označil aj tvrdenie žalobcu, že v čase vzniku predmetného záväzku boli konateľmi spoločnosti žalovaní, nakoľko tento fakt sám o sebe nie je žiadnym porušením povinnosti.

23. Žalovaný 2/ tiež poukázal na to, že samotný prevod jeho obchodného podielu v Spoločnosti ako aj jeho odstúpenie z funkcie konateľa Spoločnosti nemá žiadny súvis s plnením, resp. neplnením záväzku voči spoločnosti EKOKOREKT, k. s., ako pôvodným veriteľom, odhliadnuc od toho, že tento záväzok, resp. nárok z neho plynúci bol sporný. Zdôraznil, že odstúpenie z funkcie konateľa spoločnosti bolo výkonom jeho práva, ktoré mu priznáva Obchodný zákonník ako osobe, ktorá takúto funkciu zastáva, resp. zastávala, nejde o porušenie povinnosti najmä s ohľadom na fakt, že spoločnosť Fialo, s. r. o. nebola v kríze v momente vzniku záväzku, v čase prebiehajúceho súdneho konania a ani v čase odstúpenia žalovaného 2/ z jeho funkcie konateľa.

24. Zároveň poukázal na to, že nevyhnutnosť žalobcovej pohľadávky nie je za žiadnych okolností výsledkom konania žalovaného 2/, resp. jeho odstúpenia z funkcie konateľa spoločnosti Fialo, s. r. o., nakoľko v čase kedy zastával túto funkciu, neporušil žiadnu zo zákonom uložených povinností vyplývajúcich z jeho postavenia. Žalovaný 2/ ako vtedajší konateľ spoločnosti Fialo, s. r. o. konal počas jeho funkcie s náležitou odbornou starostlivosťou, v súlade so záujmami spoločnosti a bez akéhokoľvek úmyslu poškodiť alebo ukrátiť veriteľov Spoločnosti. V čase, keď žalovaný 2/ zastával funkciu konateľa sa Spoločnosť nenachádzala v kríze a bola schopná plniť svoje záväzky voči veriteľom. Skutočnosť, že po zániku spoločnosti Fialo, s. r. o. prešiel majetok a záväzky tejto spoločnosti na jej právneho nástupcu spoločnosť AXELENT, s. r. o. a tie neskôr na spoločnosť MONEY & FLOW, s. r. o., ktorá nie je schopná nárok žalobcu splniť, nemožno klásť za vinu žalovanému 2/, nakoľko ten nezodpovedá za hospodárenie s majetkom nástupníckych spoločností a nijakým spôsobom sa nepodieľa, ani nepodieľal na riadení a organizovaní podnikateľskej činnosti spoločnosti MONEY & FLOW, s. r. o. alebo jej právneho predchodcu spoločnosti AXELENT, s. r. o..

25. Žalovaný 2/ uviedol, že žalobca nepreukázal a ani nemohol preukázať príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti štatutárneho orgánu, nakoľko žalobca v podanej žalobe neuviedol akého porušenia povinnosti sa mal žalovaný 2/ dopustiť a rovnako neuviedol ako malo dôjsť ku vzniku škody, ktorá predstavuje žalovaný nárok. Žalobca iba vo všeobecnej rovine poukazuje na to, že žalovaní konali v rozpore s ustanoveniami ObZ a úmyselne spôsobili pôvodnému veriteľovi, ako aj žalobcovi škodu. Príčinná súvislosť sa však nevyhnutne skúma v konkrétnych súvislostiach, nie vo všeobecnej rovine a zdôraznil, že otázka príčinnej súvislosti je skutkovou, nie právnou otázkou. Preto mal žalobca jasne a zrozumiteľne identifikovať akým konaním žalovaný 2/ porušil svoju povinnosť pri výkone pôsobnosti štatutárneho orgánu, následne túto povinnosť presne označiť a zdôvodniť ako sa pretavilo takéto porušenie povinnosti do následku v podobe vzniknutej škody na strane žalobcu. V opačnom prípade žalobca iba poukazuje na následok, ktorému však nepredchádza žiadna príčina.

26. K tvrdeniu žalobcu, že spoločnosť Fialo, s. r. o. po prevzatí služieb od pôvodného veriteľa nesplnila svoj záväzok a žalovaní previedli svoje obchodné podiely na spoločnosť, ktorá je pravdepodobne na obdobné účely určená žalovaný 2/ uviedol, že spoločnosť Fialo, s. r. o. od spoločnosti EKOKOREKT, k. s. (pôvodný veriteľ) žiadne služby neprevzala, nakoľko si služby uvedené na sporných faktúrach nikdy neobjednala, pričom vystavené faktúry predstavujú iba formálne doklady o uskutočnení plnenia, bez reálneho materiálneho podkladu. Nárok vzniknutý zo sporných faktúr označil za sporný a skutočnosť, že tento nárok sa neskôr stal vymáhateľným v dôsledku nesplnenia si procesnej povinnosti právneho nástupcu spoločnosti Fialo, s. r. o. a následnému vydaniu rozsudku pre zmeškanie, nemožno za

žiadnych okolností klásť za vinu žalovanému 2/, pretože vykonával svoju funkciu konateľa spoločnosti Fialo, s. r. o. riadne a svedomite.

27. V závere žalovaný 2/ svoju obranu zhrnul a namietol, že žalobca nepreukázal naplnenie hmotnoprávných podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú štatutárnym orgánom pri výkone svojej pôsobnosti, ani neuviedol konkrétne skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné jednoznačne určiť, akého porušenia povinnosti sa mal žalovaný 2/, ako bývalý konateľ spoločnosti Fialo, s. r. o., dopustiť. Zároveň žalobca neuviedol, akým spôsobom mu vznikla škoda, ktorá predstavuje žalovaný nárok a v nadväznosti na to, sa žalobcovi nepodarilo preukázať ani príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Žalovaný 2/ tiež vzniesol námietku premlčania voči vymáhanému nároku žalobcu na náhradu škody spôsobenej štatutárnym orgánom pri výkone svojej pôsobnosti, a to s poukazom na § 397 ObZ v spojení s § 398 ObZ. Žalovaný uviedol, že ak by aj žalovaný nárok existoval, žalobca si ho mohol uplatniť najneskôr do 4 rokov odo dňa, keď žalovaný 2/ odstúpil z funkcie konateľa spoločnosti Fialo, s. r. o., t. j. do dňa 03.08.2021 (žalovaný odstúpil z funkcie konateľa dňa 03.08.2017), nakoľko žalobca (resp. jeho právny predchodca) už v tom čase musel nepochybne vedieť, že mu vznikla škoda, keďže sám predpokladal (avšak nesprávne), že spoločnosť Fialo s. r. o. bola v kríze, čo sa zrejme snažil preukázať aj Reportom spoločnosti Fialo, s. r. o., a teda musel vedieť, že spoločnosť vymáhaný nárok nebude schopná splniť. S ohľadom na tieto skutočnosti navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

28. Žalobca vo vyjadrení k odporu žalovaných 1/ a 3/ zotrval na podanej žalobe a uviedol, že sa podanou žalobou domáha náhrady škody, ktorá bola spôsobená právnenmu predchodcovi žalobcu v dôsledku pasivity žalovaných, ktorí nespĺnili svoje povinnosti štatutárných orgánov, pričom uplatnená škoda spočíva v záväzku spoločnosti Fialo, s. r. o., vyplývajúcom z neuhradenej ceny za poskytnuté služby. Žalobca uviedol, že spoločnosť bola v čase prevodu obchodných podielov žalovaných a odstúpenia z funkcie konateľov predĺžená podľa § 3 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“), a teda bola v kríze. V nadväznosti na to žalobca konštatoval, že žalovaní porušili svoje povinnosti podľa § 67b ObZ, ako aj § 11 ods. 2 ZKR, teda podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaní uvedenú povinnosť nespĺnili, právnenmu predchodcovi žalobcu vznikla v dôsledku ich konania, resp. pasivity škoda, spočívajúca vo výške neuhradených vystavených faktúr, ktorú si žalobca uplatnil podaným návrhom na vydanie platobného rozkazu. Žalobca nesúhlasil s tvrdením o premlčaní jeho nároku s odôvodnením, že o vzniknutej škode sa dozvedel až po doručení prvej správy o stave exekúcie vedenej na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava I spis. zn. 33Cb/127/2016 zo dňa 02. 11. 2020, podľa ktorej nástupnícka spoločnosť nevlastní žiaden majetok a nie je schopná splniť svoj záväzok voči žalobcovi. Premlčacia doba podľa ustanovenia § 397 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník tak uplynie dňa 02. 11. 2024.

29. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaných 1/ a 3/ o zániku pohľadávky započítaním žalobca uviedol, že dňa 16. 01. 2017 Spoločnosti oznámil, že započítanie tvrdeného záväzku právneho predchodcu žalobcu proti pohľadávke žalobcu nie je možné a znovu poukázal na to, že v jeho prípade bola pohľadávka judikovaná.

30. Vo vyjadrení k odporu žalovaného 2/ žalobca označil tvrdenia žalovaného 2/ o neexistencii jeho pohľadávky za účelové a irelevantné a poukázal na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I., ktorým bola žalobcovi priznaná pohľadávka z predmetnej zmluvy, ako aj tvrdenia žalovaných 1/ a 3/ o zániku pohľadávky jej započítaním, teda nerozporovali vznik a existenciu nároku z predmetnej zmluvy. Žalobca tiež uviedol, že mu nie je zrejmé, na základe akých skutočností došlo k prevodu obchodných podielov všetkých žalovaných a taktiež k ich odstúpeniu z funkcie štatutárných orgánov spoločnosti v jeden deň. Podľa žalobcu bola spoločnosť v čase prevodu obchodných podielov žalovaných a odstúpenia z funkcie konateľov predĺžená, a teda bola v kríze, nakoľko z predloženého reportu spoločnosti je zrejmé, že hodnota záväzkov spoločnosti presahovala hodnotu jej majetku, pričom spoločnosť mala viac ako jedného veriteľa. Žalovaní teda porušili svoje povinnosti konateľov spoločnosti uvedené v ust. § 67b Obchodného zákonníka, ako aj povinnosti podľa ust. § 11 ods. 2 ZKR. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaní uvedenú povinnosť nespĺnili, právnenmu predchodcovi žalobcu vznikla v dôsledku ich konania, resp. pasivity škoda, spočívajúca vo výške neuhradených vystavených faktúr, ktorú si žalobca uplatnil podaným návrhom na vydanie platobného rozkazu. Žalobca zopakoval svoju argumentáciu popierajúcu premlčanie jeho nároku a zotrval aj na uplatnenom nároku.

31. Žalovaný 2/ v reakcii na vyjadrenie žalobcu vyslovil nesúhlas s tvrdeniami žalobcu. K existencii právneho nároku uviedol, že nebol účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I., predmetom ktorého bolo preskúmanie oprávnenosti nároku zo zmluvy a preto nemá toto rozhodnutie žiadnu relevanciu ani pre toto konanie. Znovu poukázal na to, že vo veci bol vydaný rozsudok pre zmeškanie, pretože spoločnosť MONEY & FLOW, s.r.o. ako právny nástupca spoločnosti Fialo, s.r.o. si neplnila svoje procesné povinnosti. Poprel existenciu nároku zo zmluvy, nakoľko vystavené faktúry

existenciu nároku nepreukazujú a žalobca nevie preukázať ich doručenie, pričom nemá vedomosť o snahe spoločnosti Fialo započítať svoje pohľadávky voči žalobcom uplatnenej pohľadávke. Zo skutočnosti, že žalovaní 1/ a 3/ nenamietli existenciu právneho nároku žalobcu z predmetnej zmluvy však podľa žalovaného 2/ nemožno odvodiť, že súhlasia s tvrdeniami žalobcu o existencii jeho nároku zo zmluvy. Tvrdenia žalobcu označil za neúčinné a ničím nepreukázané, nakoľko súdu predložil len faktúry, ktoré jeho nárok nepreukazujú. Žalovaný 2/ tiež namietol, že žalobca nemusí vedieť dôvod, prečo žalovaný 2/ odstúpil z funkcie konateľa spoločnosti. Odstúpenie konateľa spoločnosti bolo jeho výlučným právom. Žalovaný 2/ zdôraznil, že so spoločnosťou MONEY & FLOW, s. r. o. nie je nijako personálne alebo majetkovo previazaný a nepodieľa sa, ani sa nepodieľal na jej riadení, rovnako tomu je aj v prípade jej právneho predchodcu spoločnosti AXELEN, s. r. o.. Spoločnosť MONEY & FLOW, s. r. o., je samostatne hospodáriacim subjektom, s vlastnou právnou subjektivitou, pričom žalovaný 2/ nemá o hospodárení tejto spoločnosti žiadne informácie, a teda ich podnikateľská činnosť prebiehala bez jeho pričinenia, avšak ku dňu jeho odstúpenia z funkcie konateľa bola spoločnosť Fialo, s. r. o. schopná splácať svoje záväzky, t. j. nebola predĺžená. S prihliadnutím na vyššie uvedené, nemožno žalovaného 2/ akokoľvek spájať s týmito spoločnosťami, resp. klásť za vinu výsledok ich neskoršieho hospodárenia s majetkom a záväzkami ich právnych predchodcov.

32. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o predĺžení spoločnosti Fialo žalovaný 2/ zopakoval svoju argumentáciu založenú na tom, že z reportu spoločnosti Fialo, s.r.o., ktorý predložil žalobca vyplýva, že vlastné imanie spoločnosti Fialo, s. r. o., predstavovalo ku dňu 31.12.2016 sumu 479.399,- Eur, pričom záväzky spoločnosti k tomu istému dňu predstavovali 886.801,- Eur. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 67a ods. 1, ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 768n písm. a) Obchodného zákonníka platného a účinného od 18.03.2016 do 30.06.2016 (teda v čase splatnosti sporných faktúr) a uviedol, že na to aby spoločnosti Fialo, s.r.o. hrozil úpadok, musela by byť výška jej vlastného imania pri výške záväzkov 886.801,- Eur (ku dňu 31.12.2016) rovnaká alebo nižšia ako 35.422,- Eur, t. j. pomer výšky vlastného imania a záväzkov by musel byť menší ako 0,04. Avšak výška vlastného imania spoločnosti Fialo, s. r. o. predstavovala ku dňu 31.12.2016 sumu 479.399,- Eur, teda pomer výšky vlastného imania a záväzkov (886.801,00 Eur) predstavuje hodnotu 0,54. Z uvedeného jednoznačne a nespochybniteľne vyplýva, že spoločnosti nehrozil úpadok. Žalobca nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorý by potvrdzoval jeho tvrdenie, že spoločnosť Fialo, s.r.o., bola v čase prevodu obchodných podielov žalovaných a odstúpenia z funkcie konateľov predĺžená, a teda bola v kríze. Žalovaný 2/ v tejto súvislosti citoval ust. § 3 ods. 3 ZKR, § 67a ods. 1 a 2 ObZ, § 768n ObZ. Nakoľko žalobca nepreukázal, že by spoločnosť Fialo, s.r.o. bola v čase odstúpenia žalovaných z funkcie konateľov predĺžená, žalobca nenaplnil všetky zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu vzniknutú porušením povinnosti štatutárneho orgánu. Na úspešné uplatnenie tohto nároku na náhradu škody je potrebné preukázať existenciu predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, ktorými sú vznik škody, porušenie povinnosti pri výkone funkcie konateľa a príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Uvedené podmienky musia byť v každom prípade splnené kumulatívne. Žalobca vo svojom vyjadrení iba poukázal na to, že žalovaní porušili povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 67a ObZ vrátane ustanovení ZKR, ale nijakým spôsobom neidentifikoval, akým konaním žalovaný 2/ porušil povinnosť pri výkone pôsobnosti štatutárneho orgánu. Podľa žalovaného 2/ preto nemohlo dôjsť a ani nedošlo k preukázaniu príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a porušením povinnosti, ako žalobca tvrdí. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 41Cob/62/2020 zo dňa 31.03.2021 a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 177/2008 zo dňa 29.01.2009. Nakoľko žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by bolo možné posúdiť ako porušenie povinností žalovaného 2/ pri výkone funkcie štatutárneho orgánu, rovnako nemožno určiť akým spôsobom malo takéto neidentifikované porušenie povinnosti zapríčiniť na vznik žalobcovej škody, preto vyslovil názor, že žalobca nemohol ani len pristúpiť k preukazovaniu naplnenia príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody, nie to ešte príčinnú súvislosť mať za preukázanú. Žalobca si teda nesplnil svoju elementárnu povinnosť, ktorá mu vyplýva z čl. 8 CSP t.j. povinnosť označiť skutkové tvrdenia, ktoré sú dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi.

33. Žalovaný 2/ znovu zdôraznil, že žalovaný nárok je premlčaný, a to vzhľadom na to, že žalobca si mohol uplatniť škodu voči žalovanému 2/ do 4 rokov odo dňa, keď žalovaný 2/ odstúpil z funkcie konateľa spoločnosti Fialo, s.r.o. t.j. najneskôr do 03.08.2021. Žalobca (resp. jeho právny predchodca) musel v tom čase vedieť, že svoj nárok bude vymáhať cestou náhrady škody, a to od konateľov, resp. bývalých konateľov spoločnosti Fialo, s. r. o., ktorí mali zrejme porušiť svoju povinnosť vyplývajúcu z § 67b ObZ tým, že odstúpili zo svojich funkcií, v čase keď spoločnosť mala byť podľa žalobcu predĺžená. V tejto súvislosti žalovaný 2) poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 26.05.2015, sp. zn.:

29 Cdo 3212/2013, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.02.2010, sp. zn. 23 Cdo 5393/2007.

34. V závere žalovaný 2/ zotrval na svojich tvrdeniach, že žalobca nepreukázal naplnenie hmotnoprávnych podmienok pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú štatutárnym orgánom pri výkone svojej pôsobnosti, žalobca neuviedol konkrétne skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné jednoznačne určiť záver akého porušenia povinnosti sa mal žalovaný 2/, ako bývalý konateľ spoločnosti Fialo, s. r. o., dopustiť, t. j. žalobca neidentifikoval porušenie povinnosti a zároveň žalobca neuviedol akým spôsobom mu vznikla škoda, ktorá predstavuje žalovaný nárok a v nadväznosti na to, sa žalobcovi nepodarilo preukázať ani príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Teda žalobca v konaní neunesol dôkazne bremeno vo všetkých aspektoch vzniku nároku na náhradu škody spôsobenú štatutárnym orgánom pri výkone svojej pôsobnosti.

35. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného 2/ vyjadril podaním zo dňa 12.03.2024, v ktorom poprel pravdivosť tvrdenia žalovaného 2/, že nemal možnosť vyjadriť sa k pravdivosti vystavených faktúr ako aj k dodaniu fakturovaných služieb, nakoľko žalovaný 2/ odstúpil z funkcie konateľa spoločnosti dňa 03.10.2017, teda v čase začatia konania o zaplatenie dlžnej sumy na Okresnom súde Bratislava I pod spis. zn. 33Cb/127/2016, resp. v čase podania odporu bol žalovaný 2/ vo funkcii štatutárneho orgánu spoločnosti Fialo, s. r. o., a teda disponoval všetkými potrebnými informáciami ako o samotnom nároku právneho predchodcu žalobcu, tak aj o prebiehajúcim súdnom konaní. Odpor proti platobnému rozkazu bol podaný dňa 06.03.2017. V súvislosti s uvedeným žalobca označil poukazovanie žalovaného 2/ na nepreskúmanie nároku v súdnom konaní po hmotnoprávnej stránke za právne bezvýznamné. Rovnako za právne bezvýznamnú označil žalobca argumentáciu žalovaného 2/ spočívajúcu v údajnej absencii materiálneho podkladu jeho nároku a vyslovil presvedčenie, že k uvedenému sa dostatočne vyjadril vo svojom predchádzajúcom podaní. K údajnej absencii vyjadrenia žalovaných 1/ a 3/ k jednotlivým tvrdeniam žalobcu o jeho pohľadávke žalobca uviedol, že podľa jeho názoru vyjadrenia žalovaných 1/ a 3/ v podanom odpore neabsentujú, ale vyplýva z nich opak tvrdení žalovaného 2/. Námietku žalovaného 2/ o tom, že žalobca nemusí vedieť dôvod odstúpenia žalovaného 2/ z funkcie konateľa spoločnosti žalobca nerozporoval, ale na danú skutočnosť poukázal z dôvodu, že táto podľa jeho názoru nepriamo preukazuje nepriaznivú ekonomickú situáciu spoločnosti Fialo, s. r. o. v danom čase. Žalobca mal za to, že svoje tvrdenia podložil relevantnými dôkazmi a taktiež dostatočne identifikoval vznik škody, porušenie povinností žalovaných ako aj príčinnú súvislosť medzi konaním, resp. nekonaním žalovaných a vznikom škody žalobcu, pričom z uvedeného dôvodu sa nebude vyjadrovať k tvrdeniam žalovaného 2/ o opaku.

36. Žalobca vyslovil presvedčenie, že konatelia spoločnosti Fialo, s. r. o. pri zachovaní odbornej starostlivosti mohli zistiť, že spoločnosť Fialo, s. r. o. je predĺžená, pričom v nadväznosti na uvedené im vznikla povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Uvedenú povinnosť konatelia spoločnosti nespĺnili, odstúpili z funkcie konateľov a svoje obchodné podiely previedli na subjekt, ktorý podľa názoru žalobcu slúžil práve na účel zbavenia sa zodpovednosti a záväzkov, ktoré vznikli obchodným spoločnostiam. V dôsledku uvedeného konania vznikla žalobcovi škoda, nakoľko disponuje pohľadávkou, ktorá je s poukazom na uvedené skutočnosti nevymožiteľná. Škoda žalobcu, ako už žalobca uviedol, spočíva v neuhradenej cene za vykonané služby. V prípade, ak by žalovaní svoje povinnosti neporušili a podali by návrh na vyhlásenie konkurzu, žalobca mohol svoj nárok uplatniť prostredníctvom podania prihlášky do konkurzu. Za predpokladu pravdivosti tvrdení žalovaného 2/ o dostatočnom majetku spoločnosti tak mohol byť nárok žalobcu uspokojený aspoň v časti.

37. V súvislosti s tvrdením žalovaného 2/ o tom, že nárok žalobcu je premlčaný z dôvodu, že žalobca musel mať v čase odstúpenia žalovaných z funkcie konateľov vedomosť o tom, že si svoj nárok bude vymáhať cestou náhrady škody od konateľov žalobca uviedol, že nemohol žiadnym spôsobom odhadnúť konanie štatutárných orgánov svojho obchodného partnera. Navyše takýto výklad je v rozpore s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi náhradu škody štatutárnymi orgánmi. Základnými predpokladmi uplatnenia nároku na náhradu škody voči konateľom zo strany veriteľa sú vznik nároku na náhradu škody, existencia pohľadávky voči spoločnosti a nemožnosť uspokojenia tejto pohľadávky z majetku spoločnosti. Vzhľadom na uvedené je teda nevyhnutné, aby žalobca preukázal predpoklad nemožnosti uspokojenia svojho nároku z majetku spoločnosti. Určenie plynutia premlčacej doby odo dňa doručenia prvej správy o stave exekúcie podporuje taktiež žalovaným 2/ citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky spis. zn. 29Cdo 3212/2013, v zmysle ktorého subjektívna premlčacia doba plynie až odo dňa, kedy sa oprávnená osoba dozvedela alebo mohla dozvedieť o škode. Pokiaľ ide o citované uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 23Cdo 5393/2007 zo dňa 24. 2. 2010, žalobca sa k uvedenému nedokáže vyjadriť, nakoľko dané uznesenie nedokázal dohľadať. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca žiadal konajúci súd, aby vec prejednal a rozhodol tak, že žalobe v celom

rozsahu vyhovie a žalovaných zaviazze na náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu v rozsahu 100%.

38. Na pojednávaní žalobca zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Uviedol, že spoločnosť Fialo s.r.o bola predĺžená pričom žalovaní ako konatelia spoločnosti porušili svoje povinnosti, nepodali návrh na vyhlásenie konkurzu a svoje obchodné podiely previedli do vlastníctva zahraničnej obchodnej spoločnosti. Uvedeným konaním vznikla žalobcovi škoda spočívajúca v nevyožiteľnej pohľadávke. V zmysle uvedeného má žalobca za to, že jeho nárok je v celom rozsahu dôvodný.

39. Právny zástupca žalovaného 1/ a 3/ uviedol, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody voči konateľovi musia byť kumulatívne splnené všetky tri podmienky, a to porušenie právnej povinnosti, vznik škody, teda preukázanie vzniku konkrétnej škody, čo je povinnosťou poškodeného a príčinná súvislosť, teda preukázanie že medzi porušením povinnosti členom štatutárneho orgánu a vznikom škody existuje vzťah príčiny a následku. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o úpadku resp. kríze spoločnosti Fialo s.r.o. právny zástupca žalovaného 1/ a 3/ odkázal na obsah vyjadrenia právneho zástupcu žalovaného 2/ zo dňa 22.02.2024. Žalobca nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorý by potvrdzoval, že spoločnosť Fialo s.r.o. bola v čase prevodu obchodných podielov žalovaných a zániku funkcie konateľov predĺžená, tak ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 3 ZRK. Znovu vzniesol námietku premlčania a poukázal na zásadu materiálnej publicity obchodného registra, preto štvorročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr dňom zverejnenia zmeny konateľov spoločnosti Fialo s.r.o. v obchodnom registri k čomu došlo dňa 03.10.2017, a teda premlčacia doba uplynula 03.10.2021. Zopakoval argumentáciu týkajúcu sa započítania pohľadávok, v dôsledku čoho uplatnená pohľadávka žalobcu zanikla.

40. Na svojich tvrdeniach zotrval na pojednávaní aj žalovaný 2/. Osobitne sa vyjadril k otázke predĺženia spoločnosti Fialo, s.r.o., od ktorého žalobca odvodzuje porušenie právnych povinností žalovaných. Poukázal na to, že podľa § 3 ods. 3 ZKR účinného v relevantnom období roku 2017 je predĺžený ten, kto je povinný viesť účtovníctvo podľa osobitného predpisu, má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku. Pri stanovení hodnoty záväzkov a hodnoty majetku sa pritom vychádza z účtovníctva alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom, ktorý má pred účtovníctvom prednosť, pričom sa prihliada aj na očakávateľné výsledky ďalšej správy majetku ako aj očakávateľné výsledky ďalšieho prevádzkovania podniku. Do sumy relevantných záväzkov sa pritom nezapočítava suma takých záväzkov ktoré sú spojené so záväzkom podriadenosti a ani suma záväzkov, ktoré by sa v konkurze uspokojovali v poradí ako podriadené pohľadávky podľa ust. § 95 ods. 3 ZRK. V nadväznosti na uvedené zopakoval svoju argumentáciu, že údaje predkladané žalobcom do konania nepochádzajú z jeho účtovníctva či zo znaleckého posudku, ale z nejakých prehľadov otázného pôvodu pri ktorých ani nie je zrejmé z akých údajov a z akých informácií sú takéto reporty čerpané. Preložený report bol vytvorený k 18.06.2023 za obdobie rokov 2015, 2016 či k stavu roka 2018, ktoré s prejednávanou vecou nesúvisia, ani časom vzniku údajnej pohľadávky žalobcu, ani časom, kedy došlo k zániku konateľstva v predmetnej spoločnosti žalovanými. Tiež poukázal na to, že argumentácia žalobcu o údajnom predĺžení spoločnosti Fialo s.r.o. nie je argumentáciou originálu, na základoch ktorej by stála žaloba vo veci samej, ale argumentáciou derivatívnou, ktorá bola do konania vnesená až na základe podaných odporov žalovaných. Žalobca predmetnú žalobu podal z dôvodu, že spoločnosť mala byť z neznámych dôvodov spoločnosťou v kríze, no žiadnym spôsobom nebolo ani len okrajovo spomenuté, že by bola spoločnosť predĺžená, tak ako to uvádza vo svojich neskorších vyjadreniach. Nakoľko sa jedná o argumentáciu, ktorá v konaní mala a mohla byť uvedená už skôr, žalovaný 2/ poukázal na ust. § 150 ods. 1 a § 153 ods. 1 CSP a žiadal súd, aby na túto dodatočnú argumentáciu žalobcu neprihliadal. K rozhodnutiu, ktoré bolo vydané Okresným súdom Bratislava I pod sp.zn. 33Cb/127/2016, na ktoré žalobca taktiež v konaní opakovanne poukazuje, žalovaný 2/ uviedol, že vo vzťahu k uplatnenému nároku dané rozhodnutie nemá žiadnu právnu ani logickú nadväznosť, či súvis. Zdôraznil, že dané rozhodnutie vychádza resp. má povahu rozhodnutia pre zmeškanie, keďže žalovaný v danom konaní nebol bez riadneho dôvodu účastný na riadnom pojednávaní. K námietke premlčania doplnil, že neobstojí tvrdenie žalobcu o tom, že prvýkrát by bolo možné žalovanú pohľadávku vymáhať až po doručení správy o priebehu exekúcie v roku 2021 a to napr. aj z toho dôvodu, že prípadné nároky voči žalovaným už mohli vymáhať aj prípadní právni predchodcovia žalobcu. V ostatnom zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

41. Na základe zisteného skutkového stavu a ustálenia sporných a nesporných skutočností, súd prvej inštancie konštatoval, že podľa obsahu skutkových tvrdení žalobcu právne posúdil uplatnený nárok z rôznych právnych dôvodov, nakoľko žalobca skutkové tvrdenia, ktoré produkoval v rámci podanej žaloby a ďalších vyjadrení, nebolo možné jednoznačne podradiť iba pod jeden právny dôvod.

42. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa stal veriteľom pohľadávky voči spoločnosti MONEY & FLOW s. r. o. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej nadobudol pohľadávku pôvodného veriteľa EKOKOREKT, k.s. voči pôvodnému dlžníkovi, spoločnosti Fialo, s.r.o. Ide o

judikovanú pohľadávku. Tento nárok bol žalobcovi priznaný rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 33Cb/127/2016 zo dňa 16.01.2020, pričom ide o rozhodnutie súdu, ktoré je právoplatné, a to dňom 18.02.2020 a vykonateľné dňom 22.02.2020. Možnosť preskúmania predmetného rozhodnutia a dôvodnosti nároku preto v rámci uvedeného konania označil súd prvej inštancie za vylúčenú, a preto s poukazom na ust. § 230 CSP vychádzal z predmetného rozhodnutia ako z právoplatne rozhodnutej veci.

43. Citované rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. súd prvej inštancie považoval za vyriešenie prejudiciálnej otázky v tomto spore, v časti existencie konkrétnej pohľadávky žalobcu. S ohľadom na uvedené označil za neprípustné opätovné skúmanie nároku žalobcu zo zmluvy o vedení účtovnej evidencie a daňovom poradenstve, a preto označil za irelevantnú aj argumentáciu žalovaného 2/ popierajúcu existenciu predmetnej pohľadávky. Zdôraznil, že Civilný sporový poriadok nerozlišuje medzi právoplatným rozsudkom, ktorý by bol vyhlásený uplatnením postupu podľa § 274 CSP a právoplatným rozsudkom vyhláseným po uskutočnení pojednávania vo veci samej. Účinky oboch rozhodnutí sú rovnaké. Tiež poukázal na tvrdenia žalovaných 1/ a 3/, ktorí namietli zánik predmetného nároku započítaním, a to v januári 2017.

44. Na základe predmetného rozsudku Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 33Cb/127/2016 bolo voči spoločnosti MONEY & FLOW s. r. o. (právnemu nástupcovi spoločnosti Fialo, s.r.o.) ako povinnému vedené exekučné konanie na Exekútorskom úrade Bratislava, u súdnej exekútky JUDr. Lucii Adamcovej, u ktorej bolo zistené, že povinný nemá žiaden majetok, v exekučnom konaní sa nepodarilo nič vymôcť a bol podaný zo strany exekútky podnet žalobcovi, aby zvážil návrh na zastavenie exekučného konania. Exekučné konanie bolo následne exekútorom zastavené, o čom bol žalobca upovedomený zo strany exekútora.

45. Žalobca v rámci podanej žaloby v nadväznosti na uvedené poukázal na znenie § 135a odsek 5 Obchodného zákonníka, preto súd v prvom rade posúdil uplatnený nárok v zmysle uvedeného nároku na náhradu škody voči konateľom spoločnosti.

46. Súd prvej inštancie označil žalobu v tomto smere za značne nedostatočnú a nejednoznačnú, nakoľko podrobne sa žalobca všetkými aspektami uplatneného nároku nezaoberal, ale súd posudzujúc právne úkony strán sporu podľa ich obsahu vychádzal z obsahu žaloby, z jej časti odôvodnenia a citácie predmetnej právnej úpravy, z ktorej je zrejmé, že žalobca si uplatňuje v spore špecifický nárok upravený práve v ust. § 135a odsek 5 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca je veriteľom s judikovanou pohľadávkou vo výške 2.588,77 Eur, ktorá nebola uspokojená v rámci exekučného konania, nakoľko exekučné konanie vedené pod sp. zn. 369EX 251/2020, v rámci ktorého bola uvedená exekúcia vo vzťahu k predmetnej pohľadáвке dňa 31.05.2024 zastavená z dôvodu nevykonalia nároku oprávneného nakoľko sa nepodarilo za 30 mesiacov od začatia exekúcie zistiť majetok alebo príjmy povinného. Žalobca teda preukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu na podanie tohto druhu žaloby, a preto mal preukázať, že si oprávnene uplatňuje nárok na náhradu škody namiesto spoločnosti svojho dlžníka, tzn. že nie jemu, ale dlžníkovi vznikla škoda, a to pôsobením jeho konateľov, a to s preukázaním všetkých atribútov vzniku škody. V tomto smere označil súd prvej inštancie vyjadrenia žalobcu za nesmierne stručné.

47. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pre vznik zodpovednosti konateľov za škodu musia byť splnené a aj preukázané podmienky, a to

i. vznik škody, pretože len ak vznikne škoda, možno sa domáhať jej náhrady a ak by škoda nevznikla, aj keď by reálne hrozila, nemožno sa úspešne domôcť náhrady škody;

ii. porušenie povinnosti pri výkone funkcie konateľa, najmä teda porušenie povinnosti vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou, ktoré povinnosti sú určené jednak v zákone, spoločenskej zmluve, prípadne v zmluve o výkone funkcie s tým, že porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou pri výkone funkcie konateľa sa podľa zákona predpokladá

iii. a tiež príčinná súvislosť medzi porušením povinností a vznikom škody, keďže konateľ zodpovedá za škodu, len ak bola zistená príčinná súvislosť medzi jeho konaním alebo nekonaním pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou a vzniknutou škodou.

48. Veriteľ, ktorý si uplatňuje nárok v zmysle § 135a odsek 5 Obchodného zákonníka vstupuje do právneho postavenia spoločnosti. Náhradu škody si veriteľ uplatňuje vo svojom mene a na vlastný účet, t. j. je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o náhradu škody bez toho, aby mu nejaká škoda vznikla a v konaní uplatňuje tú škodu, ktorá vznikla spoločnosti (ide o škodu, ktorá vznikla jeho dlžníkovi). Žalobca však v podanej žalobe ako aj v ďalších vyjadreniach výlučne hovorí o svojej škode, nie o škode svojho dlžníka, čo je predpokladom uplatnenia nároku podľa § 135a odsek 5 Obchodného zákonníka.

49. Žalobca v podanej žalobe v súvislosti s porušením povinností konateľov, ako jedným z predpokladov vzniku škody spoločnosti uviedol, že vznikali spoločnosti ďalšie záväzky v čase vzniku záväzku aj voči

žalobcovi, ktoré nebola Spoločnosť schopná plniť, a teda žalovaní zrejme nejak pochybili (bez ďalšieho určenia čoho), čo malo viesť k vzniku zrejmej škody. V súvislosti s uvedenou argumentáciou súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/36/2016 zo dňa 27.04.2017, ktorý konštatoval, že (odsek 55) ak nastane situácia, že obchodná spoločnosť nemá dostatok majetku na uspokojenie splatných, prípadne aj vykonateľných pohľadávok svojich veriteľov, neznamená to, že všetky tieto pohľadávky veriteľov je povinný uhradiť konateľ obchodnej spoločnosti. Konateľovi vznikne takáto povinnosť na náhradu škody podľa citovaného ustanovenia § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka len vtedy, ak sa preukáže, že nemajetnosť obchodnej spoločnosti spôsobil porušením svojich povinností konateľ, a to porušením svojich povinností uvedených v ust. § 135a ods. 1, 2, 3 a § 135 Obchodného zákonníka o povinnostiach konateľov.

50. Samotné neuhrádzanie záväzkov a vznik nových záväzkov spoločnosti bez ďalšieho, nie je možné považovať za porušenie povinností konateľa. Žalobca v podstate v tejto časti ani nejak bližšie nešpecifikoval, aké ustanovenie zmluvy, zákona, mal konateľ v tejto súvislosti porušiť a nešpecifikoval ani aká konkrétna škoda mala poškodenému, teda svojmu dlžníkovi vzniknúť. Súd prvej inštancie zdôraznil, že judikovanú pohľadávku žalobcu nie je možné v žiadnom prípade považovať za škodu jeho dlžníka.

51. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že žalovaní ako konatelia previedli svoj obchodný podiel na inú spoločnosť a odstúpili z funkcie konateľov, pričom žalovaní vedeli o zlej hospodárskej situácii spoločnosti a že spoločnosť neuhradí svoj záväzok žalobcovi ako veriteľovi, súd prvej inštancie uviedol, že za porušenie povinností konateľa nie je možné považovať, a to v zmysle ustálenej judikatúry (opakovane súd poukazuje na už citované rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/36/2016 zo dňa 27.04.2017 odsek 58) ani predaj ich obchodného podielu v spoločnosti a s tým spojené odstúpenie z funkcií konateľov spoločnosti, pretože realizácia prevodu obchodného podielu nie je výkonom konateľského oprávnenia a tým pádom ani porušením povinnosti konateľa, ktoré by zakladalo nárok spoločnosti na náhradu škody. Aj keď ide reálne o tú istú fyzickú osobu, postavenie konateľa a spoločníka je diametrálne odlišné, s odlišnými právami a povinnosťami.

52. Zhrnúc uvedený nárok na náhradu škody v zmysle § 135a odsek 5, ktorú žalobca ako veriteľ uplatňoval za spoločnosť svojho dlžníka voči jej konateľom do výšky svojej neuspokojenej pohľadávky, súd konštatoval, že v tejto časti nemal preukázané, že došlo k vzniku škody Spoločnosti Fialo, s.r.o. v nejakej konkrétnej výške z dôvodu porušenia povinností žalovaných ako konateľov. U žalobcu v tomto smere absentuje tvrdenie vzniku škody dotknutej Spoločnosti, ktorá musí byť v určitom konkrétnom rozsahu nielen tvrdená (čo už žalobca ani netvrdí), ale aj následne preukázaná. Opakovane súd zdôraznil, že v zmysle § 135a odsek 5 Obchodného zákonníka musí ísť o škodu dlžníka žalobcu, nie o nárok resp. škodu žalobcu. Preto súd žalobu, po právnom posúdení v zmysle § 135a odsek 5 Obchodného zákonníka považoval za nedôvodnú.

53. K ďalšej časti argumentácie žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v rámci vyjadrenia k odporu špecifikoval určité porušenie povinnosti žalovaných, a to podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu s poukazom na § 11 odsek 2 ZKR a § 67b Obchodného zákonníka.

54. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ZKR v rámci historických zmien ust. § 11 a § 11a ZKR upravoval a postupne definoval zodpovednosť príslušných osôb (aj konateľov) za škodu, ktorá vznikne porušením povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu. Úprava účinná od 01.01.2018 uvedený postup špecifikovala, ale na uvedený prípad, vzhľadom k tomu, že konanie žalovaných skončilo pred uvedeným dátumom, k dátumu odstúpenia z funkcií konateľov, 03.08.2017, sa na uvedený nárok úprava účinná od 01.01.2018 nevzťahuje. Nakoľko dovtedy neexistovala osobitná úprava v zmysle ZKR, súd prvej inštancie posúdil predmetný nárok aj podľa všeobecnej úpravy zodpovednosti za škodu porušením právnej povinnosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Uplatnenie obchodnoprávnej zodpovednosti podľa § 373 Obchodného zákonníka, na ktorý síce žalobca poukazoval, označil súd prvej inštancie za neaplikovateľný na uvedený spor, nakoľko žalobca ako veriteľ nebol v žiadnom záväzkovom právnom vzťahu so žalovanými ako fyzickými osobami, či konateľmi spoločnosti. V čase, keď konali za spoločnosť Fialo, s.r.o., ich konanie bolo konaním spoločnosti a právne vzťahy z tohto konania vznikali medzi veriteľom a Spoločnosťou, nie medzi veriteľom a konateľom, fyzickou osobou. Preto úprava náhrady škody, na ktorú poukazoval žalobca, § 373 a nasledujúce Obchodného zákonníka súd prvej inštancie označil za vylúčenú.

55. Súd prvej inštancie preto sústredil svoju pozornosť na skúmanie podmienok nároku na náhradu škody formulovaných v ust. § 420 Občianskeho zákonníka, a to protiprávny úkon (právny delikt), škoda, príčinná súvislosť a zavinenie, iné než nedbanlivosť. Žalobca tvrdil, že v prípade žalovaných došlo k porušeniu povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu a z toho dôvodu k škode na jeho majetku. Škodu ustálil ako výšku pohľadávky, ktorá mu zostala neuhradená. Žalobca podľa názoru súdu však

v spore musel preukázať, kedy konkrétne vznikla povinnosť žalovaných podať návrh na vyhlásenie konkurzu, teda aká bola finančná situácia dlžníka v čase, keď boli v pozícii konateľov žalovaní a kedy sa dostali do situácie, že návrh na vyhlásenie konkurzu mali v zmysle zákona podať. Rovnako mal žalobca preukázať, že práve týmto konaním vznikla žalobcovi škoda, ktorá spočíva v tom, že mu nebola uhradená jeho pohľadávka tzn. musí v spore preukázať, že by hospodárska situácia žalobcu bola iná, lepšia, ak by žalovaní boli podali návrh na vyhlásenie konkurzu a jeho uspokojenie pohľadávky by bolo zabezpečené resp. bol by uspokojený v celom rozsahu.

56. Súd prvej inštancie zdôraznil, že nemal v spore preukázanú konkrétnu škodu, ktorá by uvedeným nekonaním žalovaných vznikla. Nemožno za škodu považovať celú výšku uplatnenej pohľadávky, lebo reálne v prípade vyhláseného konkurzu, sú veritelia uspokojovaní pomerne podľa ustanovení ZKR. Ak teda žalobca v konaní tvrdil pluralitu veriteľov a na druhej strane uvedené nezohľadnil pri tvrdení o výške svojej škody, potom je potrebné dospieť k záveru, že žalobca nedostatočne špecifikoval výšku škody a túto v spore ani nepreukázal.

57. Súd prvej inštancie konštatoval, že ak žalobca tvrdí, že žalovaní porušili povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu, musí jednoznačne v spore preukázať, že reálne k porušeniu tejto povinnosti došlo a kedy. Žalobca však v konaní predložil len výpis z internetovej stránky Cribis.sk ohľadom spoločnosti Fialo, s.r.o., za obdobie roku 2015 a 2016. Toto bolo zo strany žalovaných spochybnené. Žalobca preto nedostatočne charakterizoval majetkové pomery v spoločnosti Fialo, s.r.o., nakoľko aj z predloženého reportu kríza ani predĺženie spoločnosti nevyplýva, nakoľko podľa predloženého výpisu bola spoločnosť ešte v roku 2015 v zisku 16 141,- Eur pred zdanením, po zdanení 4 433,- Eur a v roku 2016 bola v zisku pred zdanením 2 880,- Eur, do miernej straty sa dostala v roku 2016 po zdanení -2 335,- Eur, a preto z uvedeného nie je možné vyvodiť úpadok ani krízu podľa § 67a Obchodného zákonníka. Súd sa stotožnil s podrobným odôvodnením žalovaného 2/ v časti krízy a úpadku. Žalobca poukazoval na nespĺnenie povinností žalovaných s odkazom na § 67b Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého sa vyžadovalo v čase, kedy boli žalovaní konatelia spoločnosti Fialo, s.r.o. uskutočnenie adekvátnych úkonov smerujúcim k prekonaniu krízy. Následne Obchodný zákonník vymedzuje kedy je spoločnosť v kríze, ktorej riešenie štatutármi spoločnosti predmetné ustanovenie § 67b Obchodného zákonníka upravuje. Obchodná spoločnosť je v zmysle § 67a odsek 1 Obchodného zákonníka v kríze, ak je v úpadku alebo jej úpadok hrozí. Spoločnosti hrozí úpadok v zmysle § 67a odsek 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 768n Obchodného zákonníka, ak pomer vlastného imania a záväzkov je menej ako 4 ku 100. Aj z reportu o hospodárskej situácii v spoločnosti Fialo za roky 2015 a 2016 vyplýva, že pomer vlastného imania a záväzkov je väčší ako zákonom predpokladaný na konštatovanie spoločnosti o hroziacom úpadku. Vychádzajúc z reportu o spoločnosti Fialo s.r.o. predloženého žalobcom je základné imanie spoločnosti k 31.12.2016 vo výške 479.399,- Eur a záväzky vo výške 886.801,- Eur t. j. vzájomný pomer je 0,54 pričom na konštatovanie hroziaceho úpadku je potrebný vzájomný pomer 0,04 (4 ku 100 v zmysle § 768n písmeno a) Obchodného zákonníka). Vychádzajúc aj z listinných dôkazov, ktoré sám žalobca predložil do spisu, ktoré síce boli spochybnené žalovanými, ale ani z nich predpoklady na konštatovanie porušenia povinnosti žalovaných uskutočňovať opatrenia na prekonanie krízy v zmysle § 67b Obchodného zákonníka nemožno konštatovať, nakoľko nebolo preukázané, že spoločnosť Fialo, s.r.o. k 31.12.2016 resp. k zániku postavenia žalovaných ako konateľov spoločnosti t. j. k 03.08.2017 bola v kríze.

58. Súd prvej inštancia tiež konštatoval, že vzhľadom na minimum listinných dôkazov resp. vzhľadom k tomu, že iné dôkazy neboli navrhnuté žalobcom (napríklad znalecké dokazovanie), súd nemal preukázané ani splnenie podmienky úpadku dlžníka- spoločnosti Fialo, s.r.o. v zmysle § 3 odsek 1 ZKR. Poukázal aj na ust. § 1 odsek 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 643/2005 Z. z., ktorá v ďalších podrobnostiach vymedzuje platobnú neschopnosť dlžníka a to, čo sa rozumie finančným majetkom spoločnosti, ktorý má kryť splatné peňažné záväzky. Zároveň súd poukázal na ust. § 3 odsek 3 ZKR, ktorý pri vymedzení hospodárskej situácie v spoločnosti predpokladá vypracovanie znaleckého posudku k ekonomickému „zdraviu“ v spoločnosti s tým, že sa do uvedeného budú zohľadňovať aj očakávané ďalšie správy majetku, prípadne očakávané ďalšie výsledky prevádzkovania podniku. Podľa názoru súdu iba konštatovanie, že dlžník mal viac ako dvoch veriteľov s dátumom splatnosti bez analýzy celkových hospodárskych pomerov spoločnosti, nie je dostatočné na preukázanie, že spoločnosť Fialo bola v úpadku v zmysle § 3 ZKR. Ak nemal súd dostatočne preukázaný úpadok spoločnosti, potom nemal ani preukázané porušenie povinností v súvislosti s riešením úpadku aj formou podania návrhu na vyhlásenie konkurzu.

59. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že nemal v spore preukázaný ani vznik škody v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, ani porušenie povinností žalovaných (a potom ani

príčinnú súvislosť), preto nárok uplatnený žalobou, ktorý súd posúdil aj podľa všeobecných ustanovení zodpovednosti za škodu označil za nedôvodný, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Nakoľko súd nemal preukázaný nárok žalobcu na náhradu škody, otázkou premičania jej nároku sa ďalej nezaoberal. 60. S poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP súd priznal nárok na náhradu trov konania žalovaným, ktorí boli v konaní úspešní.

61. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca s poukazom na dôvody odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Žalobca namietol, že súd prvej inštancie neprihliadal na skutočnosti uvádzané žalobcom a dostatočne sa nevysporiadal s predloženými dôkazmi.

62. Podľa žalobcu skutočnosti konštatované súdom prvej inštancie v bode 25 napadnutého rozhodnutia nekorešponujú so skutočnosťami zistenými v konaní, nakoľko má za to, že svoj nárok preukázal dostatočne, naopak žalovaní svoje tvrdenia nepreukázali. Žalobca poukázal na to, že v konaní opakovane poukazoval na to, že hodnota záväzkov spoločnosti presahovala jeho majetok a spoločnosť mala viac ako jedného veriteľa, teda spoločnosť Fialo, s.r.o. bola predĺžená podľa § 3 ods. 3 ZKR. Z uvedeného žalobca odvodzuje preukázanie splnenia podmienky porušenia povinnosti pre priznanie nároku na náhradu škody podľa § 135 a § 135a Obchodného zákonníka. Namietol nesprávnosť tvrdenia súdu prvej inštancie (bod 27 odôvodnenia), že žalobca konštatoval len skutočnosť, že žalovaný mal viac ako dvoch veriteľov bez analýzy celkových hospodárskych pomerov spoločnosti. Zároveň žalobca poukázal na to, že z ust. § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka nevyplýva povinnosť preukázať porušenie povinností konateľa spoločnosti analýzou celkových hospodárskych pomerov spoločnosti.

63. Žalobca tiež namietol, že sa súd prvej inštancie nezaoberal jeho tvrdením, že žalovaní porušili svoju povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti. Súd prvej inštancie len označil tvrdenia žalobcu za nedostatočné a nerelevantné, ale neuviedol žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by dôkazy predložené žalobcom mali byť spochybnené.

64. Tiež namietol, že súd prvej inštancie neuviedol v rámci predbežného právneho posúdenia nedostatočnosť žalobcom predložených dôkazov, v dôsledku čoho došlo k porušeniu princípu právnej istoty.

65. S ohľadom na tieto skutočnosti žalobca navrhol napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

66. K podanému odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2/, ktorý namietol nesprávnosť tvrdenia žalobcu, že závery súdu nekorešponujú so skutočnosťami zistenými v konaní a že práve žalovaní nepreukázali svoje tvrdenia. Žalovaný 2/ uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o predĺžení spoločnosti Fialo s.r.o. v čase odstúpenia žalovaných z funkcie konateľov a rovnako nepreukázal naplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaných za škodu vzniknutú porušením povinnosti štatutárneho orgánu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici spzn. 41Cob/62/2020 zo dňa 31.03.2021 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. Zn. I. ÚS 177/2008 zo dňa 29.01.2009.

67. V súvislosti s tvrdením žalobcu o preukázaní predĺženia spoločnosti Fialo s.r.o. žalovaný 2/ zopakoval svoju argumentáciu z konania pred súdom prvej inštancie týkajúcu sa otázky predĺženia spoločnosti Fialo s.r.o. a ekonomickej situácie vyplývajúcej z reportov predložených žalobcom, z ktorých nevyplýva ani predĺženie ani kríza spoločnosti Fialo s.r.o.. Označil za správne tvrdenie súdu prvej inštancie, že pri nároku na náhradu škody podľa § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka musí ísť o škodu dlžníka žalobcu, nie o nárok žalobcu, pričom žalobca túto škodu ani porušenie povinnosti žalovaných nepreukázal. K tvrdeniu žalobcu o porušení povinností žalovaných žalovaný 2/ uviedol, že žalobca nepreukázal, že by spoločnosť Fialo s.r.o. bola v čase odstúpenia žalovaného 2/ z funkcie konateľa v úpadku podľa § 3 ods. 1 ZKR, a to ani formou platobnej neschopnosti ani predĺženia a nakoľko žalobca nepredložil k tomuto tvrdeniu žiadny dôkaz, žalovaný 2/ označil jeho tvrdenia za právne neúčinné. Žalobca len poukázal na ust. § 67b Obchodného zákonníka a § 11 ods. 2 ZKR, z ktorých má vyplývať, ako vznikla žalobcovi škoda. Žalovaný 2/ sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie (bod 24 napadnutého rozsudku), že žalobca si neuplatňuje nárok titulom nároku spoločnosti Fialo s.r.o. podľa § 135a Obchodného zákonníka, ale ako vlastný nárok na náhradu škody voči konateľom, konaním ktorých mu mala vzniknúť škoda.

68. Žalovaný 2/ tiež namietol, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne bližšie špecifikované dôvody. Všeobecne uvádzané odvolacie dôvody označil za právne neúčinné, preto nie je splnená podmienka uvedenia odvolacích dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie naopak označil nielen za správne, ale aj dostatočne odôvodnené a spĺňajúce podmienky kladené na rozhodnutie v ust. § 191 CSP a poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 107/07, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/56/2020, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/53/2022 odkazujúce aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 50/2004.

69. V závere žalovaný 2/ zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach, ktoré zhrnul a navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov konania.

70. Ďalšie vyjadrenie v konaní podané nebolo.

71. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec v senáte bez nariadenia pojednávania podľa § 379, § 380 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolací súd sa preto podľa § 387 ods. 1, 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a s poukazom na obsahové vymedzenie podaného odvolania dopĺňa ďalšie dôvody, pričom vyhodnocuje iba tie námietky a argumenty, ktoré majú význam pre rozhodnutie (napríklad nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 78/95 zo dňa 16.03.2005).

72. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 383 CSP vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, pričom po preskúmaní veci konštatoval, že tento zodpovedá skutkovému stavu tak, ako je opísaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

73. Z obsahu spisu vyplýva, že spoločnosť Fialo s.r.o., Bratislava, IČO: 48 016 918 ako odberateľ uzatvorila dňa 01.05.2015 so spoločnosťou EKOKOREKT k.s., Trenčín, IČO: 46 573 020 ako dodávateľom zmluvu o vedení účtovnej evidencie a daňovom poradenstve, ktorej predmetom bolo mesačné vedenie účtovnej evidencie v súlade so zákonom č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve, spracovávanie daňových priznaní, vedenie evidencie majetku, miezd a mzdovej agendy, výkazov, daňové poradenstvo, spracovanie účtovnej závierky a daňového priznania. Zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú a medzi stranami bola dohodnutá cena za poskytované služby. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 12.12.2016 spoločnosť EKOKOREKT, k.s. postúpila na žalobcu pohľadávky, ktoré jej vznikli na základe uvedenej zmluvy o vedení účtovnej evidencie a daňovom poradenstve a boli vyfakturované faktúrami č. 2016017 zo dňa 31.03.2016 v sume 950,33 Eur a č. 2016023 zo dňa 28.04.2016 v sume 1.908,44 Eur. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 33Cb/127/2016 zo dňa 16.01.2020 súd vyhovel žalobe žalobcu a spoločnosti MONEY & FLOW s. r. o., Bratislava, IČO: 48 016 918 (právnemu nástupcovi spoločnosti Fialo s.r.o.) uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.858,77 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 950,33 Eur od 15.04.2016 do zaplataenia a zo sumy 1.908,44 Eur od 13.05.2016 do zaplataenia. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.02.2020 a vykonateľnosť dňa 22.02.2020.

74. Spoločnosť Fialo s.r.o., Bratislava, IČO: 48 016 918 bola dňa 12.01.2018 vymazaná z Obchodného registra. Dôvodom výmazu bol zánik spoločnosti s právnym nástupcom, ktorým sa stala spoločnosť AXELENT, s.r.o., Bratislava, IČO: 44 275 005, ktorá bola dňa 24.10.2017 vymazaná z Obchodného registra a jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť MONEY & FLOW s. r. o., Bratislava, IČO: 48 016 918.

75. Konateľmi spoločnosti Fialo s.r.o. boli I. B., ktorý vykonával funkciu konateľa uvedenej spoločnosti od 16.04.2015 do 03.08.2017, A. B., ktorý vykonával funkciu konateľa uvedenej spoločnosti od 16.04.2015 do 03.08.2017, A. K., ktorá vykonávala funkciu konateľa uvedenej spoločnosti od 20.01.2015 do 16.04.2015, B. F., ktorý vykonával funkciu konateľa uvedenej spoločnosti od 16.04.2015 do 03.08.2017 a K. K., ktorý vykonával funkciu konateľa uvedenej spoločnosti od 03.08.2017 do výmazu spoločnosti z Obchodného registra.

76. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 20.08.2020 sa začalo exekučné konanie u súdneho exekútora JUDr. Lucie Adamcovej, vedené v prospech oprávneného PATRIOT GROUP, s.r.o., proti povinnému MONEY & FLOW s. r. o., o vymoženie pohľadávky vo výške 2.858,77 Eur s príslušenstvom. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané Okresným súdom Banská Bystrica dňa 06.09.2020 pod číslom 6120366931 a exekučné konanie bolo vedené pod sp. zn. 369Ex/251/2020. Z lustrácií majetku povinného na základe podania správy súdnym exekútorom zo dňa 23.02.2022 vyplýva, že nebol zistený majetok alebo príjmy povinného, povinný je neaktívnou spoločnosťou. Dňa 31.05.2024 bolo vydané v predmetnej exekučnej veci upovedomenie o zastavení exekúcie s tým, že exekučné konanie bolo zastavené z dôvodu, že pri exekúcii vedenej na majetok povinného sa do 30 od začatie exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili na úhradu aspoň trov exekútora. V priebehu odvolacieho konania bola spoločnosť MONEY & FLOW s. r. o., Bratislava, IČO: 48 016 918 ex offa vymazaná z obchodného registra, keď právnym dôvodom zrušenia spoločnosti boli zákonné dôvody vyplývajúce z ust. § 61n ods. 6 Exekučného poriadku.

77. Z obsahu reportu o spoločnosti Fialo s.r.o., ktoré do konania predložil žalobca (č.l. 16) vyplýva, že k 31.12.2016 predstavuje základné imanie Spoločnosti sumu 479 399,- Eur a záväzky vo výške 886 801,- Eur.

78. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol s odôvodnením, že žalobca nepreukázal vznik uplatneného nároku.

79. Podľa § 150 zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

80. Podľa § 153 odsek 1 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

81. Podľa § 67a zákona č. 513/1991 Zb. v znení účinnom do 31.12.2017 (v texte len „Obchodný zákonník“ alebo „ObZ“) spoločnosť je v kríze, ak je v úpadku alebo jej úpadok hrozí.

82. Podľa § 768n písmeno a) Obchodného zákonníka pomer podľa § 67a ods. 2 sa prvýkrát použije v roku 2018; pomer podľa § 67a ods. 2 v roku 2016 je 4 ku 100.

83. Podľa § 67b Obchodného zákonníka, štatutárny orgán spoločnosti, ktorý zistil alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti mohol zistiť, že spoločnosť je v kríze, je povinný v súlade s požiadavkami potrebnej odbornej alebo náležitej starostlivosti urobiť všetko, čo by v obdobnej situácii urobila iná rozumne starostlivá osoba v obdobnom postavení na jej prekonanie.

84. Podľa § 135 Obchodného zákonníka konatelia sú povinní zabezpečiť riadne vedenie predpísanej evidencie a účtovníctva, viesť zoznam spoločníkov a informovať spoločníkov o záležitostiach spoločnosti.

85. Podľa § 135a odsek 1 Obchodného zákonníka konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Najmä sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov, a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti.

86. Podľa § 135a odsek 2, konatelia, ktorí porušili svoje povinnosti pri výkone svojej pôsobnosti, sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť škodu, ktorú tým spoločnosti spôsobili. Najmä sú povinní nahradiť škodu, ktorá spoločnosti vznikla tým, že

a) poskytli plnenie spoločníkom v rozpore s týmto zákonom,

b) nadobudli majetok v rozpore s § 59a.

87. Podľa § 135a odsek 5 Obchodného zákonníka nároky spoločnosti na náhradu škody voči konateľom môže uplatniť vo svojom mene a na vlastný účet veriteľ spoločnosti, ak nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti. Ustanovenia odsekov 1 až 3 sa použijú primerane. Nároky veriteľov spoločnosti voči konateľom nezanikajú, ak sa spoločnosť vzdá nárokov na náhradu škody alebo s nimi uzatvorí dohodu o urovnaní. Ak je na majetok spoločnosti vyhlásený konkurz, uplatňuje nároky veriteľov spoločnosti voči konateľom správca konkurznej podstaty.

88. Podľa ustanovenia § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

89. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2017 (v texte len „ZKR“) dlžník je v úpadku, ak je platobne neschopný alebo predĺžený. Ak dlžník podá návrh na vyhlásenie konkurzu, predpokladá sa, že je v úpadku.

90. Podľa § 3 ods. 2 ZKR, právnická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 30 dní po lehote splatnosti aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi. Za jednu pohľadávku pri posudzovaní platobnej schopnosti dlžníka sa považujú všetky pohľadávky, ktoré počas 90 dní pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pôvodne patrili len jednému veriteľovi. Fyzická osoba je platobne neschopná, ak nie je schopná plniť 180 dní po lehote splatnosti aspoň jeden peňažný záväzok. Ak peňažnú pohľadávku nemožno voči dlžníkovi vymôcť exekúciou alebo ak dlžník nesplnil povinnosť uloženú mu výzvou podľa § 19 ods. 1 písm. a), predpokladá sa, že je platobne neschopný.

91. Podľa § 3 ods. 3 ZKR, predĺžený je ten, kto je povinný viesť účtovníctvo podľa osobitného predpisu, 1) má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku. Pri stanovení hodnoty záväzkov a hodnoty majetku sa vychádza z účtovníctva alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom, ktorý má pred účtovníctvom prednosť a prihliadne sa aj na očakávateľné výsledky ďalšej správy majetku, prípadne očakávateľné výsledky ďalšieho prevádzkovania podniku, ak možno so

zreteľom na všetky okolnosti odôvodnene predpokladať, že bude možné v správe majetku alebo v prevádzkovaní podniku pokračovať. Do sumy záväzkov sa nezapočítava suma záväzkov, ktoré sú spojené so záväzkom podriadenosti, 1a) ani suma záväzkov, ktoré by sa v konkurze uspokojovali v poradí ako podriadené pohľadávky.

92. Podľa § 3 ods. 4 ZKR, podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo").

93. Podľa § 1 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 643/2005 Z. z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o spôsobe určenia platobnej neschopnosti a predĺženia, účinné v čase od 01.01.2012 do 16.07.2022 (ďalej len „Vyhlášky“) na účely určenia platobnej neschopnosti sa platobne neschopným rozumie ten, kto má viac ako jedného veriteľa, viac ako jeden peňažný záväzok 30 dní po lehote splatnosti a koho peňažné záväzky 30 dní po lehote splatnosti nie sú kryté jeho finančným majetkom, ktorým sa rozumejú

a) peňažné prostriedky,

b) pohľadávky z účtu, vkladu alebo inej formy vkladu v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, alebo v zahraničnej banke so sídlom v členskom štáte Organizácie pre ekonomickú spoluprácu a rozvoj s výpovednou lehotou kratšou ako tri mesiace,

c) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere, ktorých lehota splatnosti uplynie do 30 dní, ak možno s odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne a včasné splnenie,

d) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere po lehote splatnosti nie viac ako 30 dní, ak možno s odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne splnenie do 30 dní od uplynutia lehoty ich splatnosti,

e) peňažné pohľadávky a dlhové cenné papiere, ktoré sú splatné na požiadanie (na videnie), ak možno s odbornou starostlivosťou odôvodnene predpokladať ich riadne a včasné splnenie, ak by sa o ich splatenie požiadalo nasledujúci deň.

94. Podľa § 11 odsek 2 ZKR Dlužník v predĺžení je povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu do 30 dní, od kedy sa dozvedel alebo sa pri zachovaní odbornej starostlivosti mohol dozvedieť o svojom predĺžení. Túto povinnosť v mene dlžníka má rovnako štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu dlžníka, likvidátor dlžníka a zákonný zástupca dlžníka. Platí, že pre prípad porušenia povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas sa medzi spoločnosťou s ručením obmedzeným, jednoduchou spoločnosťou na akcie alebo akciovou spoločnosťou a osobou povinnou podať návrh na vyhlásenie konkurzu v jej mene, dojednala zmluvná pokuta vo výške rovnakej ako je polovica najnižšej hodnoty základného imania pre akciovú spoločnosť. Vzniku tohto nároku nebráni, ak je dlžník právnym nástupcom spoločnosti, ktorá bola zrušená bez likvidácie. Dohoda medzi spoločnosťou s ručením obmedzeným, jednoduchou spoločnosťou na akcie alebo akciovou spoločnosťou a osobou povinnou podať návrh na vyhlásenie konkurzu v jej mene, ktorá vylučuje alebo obmedzuje vznik nároku na zmluvnú pokutu, je zakázaná; spoločenská zmluva ani stanovky nemôžu obmedziť alebo vylúčiť vznik nároku na jej zaplatenie. Spoločnosť sa nemôže nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vzdať alebo uzatvoriť ohľadom tohto nároku dohodu o urovaní; nepripúšťa sa započítanie, ani iný spôsob vyrovnania. Vznik nároku na zmluvnú pokutu sa nedotýka oprávnenia požadovať náhradu škody presahujúcu zmluvnú pokutu.

95. Podľa § 420 odsek 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

96. Vzhľadom na rozsah právnych otázok, ktoré sú predmetom tohto konania a rozsah odvolania podaného žalobcom odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z odvolacích dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie, resp. doplní v lehote na podanie odvolania, keďže podľa § 380 ods. 1 CSP platí, že odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný a podľa § 365 ods. 3 CSP platí, že odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Viazanosť odvolacími dôvodmi znamená, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní môže prihliadať len na také pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré odvolateľom boli uplatnené a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo a s výnimkou väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok a na ktoré odvolací súd podľa § 380 ods. 2 CSP prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené, iné pochybenia súdu prvej inštancie odvolací súd zisťovať nebude a ak by aj v odvolacom konaní vyšli najavo, nebude na ne prihliadať. Vo vzťahu k prekročeniu prieskumného oprávnenia odvolacieho súdu pritom už aj Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze sp. zn. IV. ÚS 239/2025 z 27. júna 2025, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení ústavného súdu pod č. 21/2025, prijal právnu vetu: „Aj vecne správny dôvod kasácie opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia funkčne príslušným súdom môže porušiť právo na spravodlivý proces podľa ústavy a dohovoru v

kontexte nerovného postavenia strán civilného sporového konania, ak opravný súd relevantne prekročí rozsah svojho prieskumného oprávnenia.“.

97. Uvedenie dôvodov, z akých sa rozhodnutie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov, je aj zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa § 363 CSP. Splnenie zákonnej povinnosti uviesť odvolacie dôvody však neznamená, že odvolateľ len uvedie niektorý z odvolacích dôvodov taxatívne upravených v § 365 ods. 1 CSP, ale povinnosť uviesť odvolacie dôvody znamená, že odvolateľ musí ním tvrdený dôvod nesprávnosti rozhodnutia aj obsahovo vymedziť, a teda musí uviesť tvrdenia a argumenty o tom, ktoré zistenia, závery a postupy súdu prvej inštancie sú nesprávne a prečo sú nesprávne. Pretože zákonný imperatív vyjadrený v § 373 ods. 1 in fine CSP neumožňuje vyzývať odvolateľa na doplnenie odvolacích dôvodov, lehota na podanie odvolania limituje odvolateľa nielen v povinnosti vymedziť dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia, ale aj v povinnosti tvrdené odvolacie dôvody obsahovo vymedziť, keď názor, že za obsahové vymedzenie odvolania zodpovedá odvolateľ, bol vyslovený aj v rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/47/2022 zo dňa 19.10.2023). Odvolací súd preto vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia posudzuje a vyhodnocuje výlučne podľa odvolacích dôvodov tvrdených a obsahovo vymedzených odvolateľom do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolateľ umožní odvolaciemu súdu prieskum vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia len tým, že oponuje konkrétnym zisteniam, záverom a postupom súdu prvej inštancie, a teda v obsahovom vymedzení ním tvrdených dôvodov nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie konkretizuje, ktoré zistenia, závery a postupy v rozhodnutí súdu prvej inštancie sú nesprávne, z akých dôvodov a s akým dopadom na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

98. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné hmotnoprávne aj procesnoprávne ustanovenia právnych predpisov podstatné pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom. Jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické a z tohto dôvodu aj legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie v okolnostiach súdenej veci dostatočným spôsobom reagoval na argumentáciu žalobcu a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodnil v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie totiž zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s podanou žalobou, ktorou sa žalobca domáhal nároku na náhradu škody, a to takým spôsobom, že umožnil žalobcovi proti jeho záverom vzniesť relevantnú argumentáciu. Napadnuté rozhodnutie preto nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené, pričom zároveň neexistuje ani žiadna skutočnosť, ktorá by na strane odvolacieho súdu signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery súdu prvej inštancie, t.j. také, ktoré by nemali oporu v zákone. Z uvedeného dôvodu podľa názoru odvolacieho súdu nemôže obstať odvolacia námietka žalobcu o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vyslovených názorov. I stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 3/97, I. ÚS 22505, II. ÚS 56/07) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania.

99. Z obsahu odvolania žalobcu bolo možné vyabstrahovať štyri okruhy odvolacích námietok. V úvodnej časti odvolania žalobca namietal, že závery súdu nekorešponujú so skutočnosťami zistenými v konaní, pričom žalobca konštatoval, že svoj nárok považuje za dostatočne preukázaný. Primárne odvolací súd poukazuje na to, že odvolacie dôvody sú všeobecne koncipované, až natoľko, že neumožňujú riadne preskúmanie napadnutého odvolania. Žalobca síce namietol rozpor medzi závermi súdu a skutočnosťami zistenými v konaní, bližšie však nešpecifikoval, ktoré závery súdu nekorešponujú, s ktorými konkrétnymi zisteniami súdu. Z obsahu podaného odvolania sa javí odvolaciemu súdu námietka žalobcu k záveru o nepreukázaní tvrdenia o predĺžení spoločnosti Fiala s.r.o. ako nedôvodná, nakoľko žalobca v odvolaní poukazuje len na pomer hodnoty záväzkov a majetku spoločnosti Fialo s.r.o. a existenciu viacerých veriteľov. V tejto časti však odvolací súd odkazuje na bod 26 a 27 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého je zrejmé, že súd skúmal žalobcom predložené listiny, vyhodnocoval údaje v nich uvedené a s odkazom na príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka a Zákona o konkurze a reštrukturalizácii jasne definoval dôvody, pre ktoré dospel k záveru, že žalobca nepreukázal predĺženie ani krízu spoločnosti Fialo, pričom upozornil na absenciu dôkazov, či návrhov dôkazov žalobcu, ktorými by bolo možné preukázať tvrdenia žalobcu o kríze, úpadku, či predĺžení spoločnosti Fialo s.r.o.. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že samotné konštatovanie žalobcu, že dlžník mal viac ako dvoch veriteľov s dátumom splatnosti bez analýzy celkových hospodárskych pomerov spoločnosti, nie je dostatočné na preukázanie, že spoločnosť Fialo

bola v úpadku v zmysle § 3 ZKR. Vzhľadom na nedostatočnú dôkaznú silu žalobcom predložených dôkazov z rovnakých dôvodov potom nebolo možné dospieť ani k záveru, že Spoločnosti hrozí úpadok v zmysle § 67a odsek 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 768n Obchodného zákonníka. Ak teda žalobca nepreukázal úpadok Spoločnosti, potom nebolo preukázané ani porušenie povinností v súvislosti s riešením úpadku aj formou podania návrhu na vyhlásenie konkurzu, či primeraných opatrení v zmysle § 67b Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie správne označil otázku hospodárskej situácie spoločnosti Fialo za podstatnú pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu, nakoľko práve od nepriaznivej finančnej situácie žalobca odvíjal porušenie povinností žalovaných, ktoré mali mať za následok vznik uplatneného nároku na náhradu škody.

100. V nadväznosti na uvedené odvolací súd považuje za správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobca nielenže nepreukázal porušenie povinností žalovaných, ale v rámci konania netvrdil a ani neprodukoval žiadne dôkazy, z ktorých by bolo možné moment vzniku povinností žalovaných, resp. porušenie, ktoré žalobca bez ďalšieho konštatoval. Inak povedané, žalobca v konaní neuviedol, aká bola finančná situácia dlžníka v čase, keď boli v pozícii konateľov žalovaní a kedy sa dostali do situácie (úpadok, predĺženie, či kríza), kedy mali splniť ich zákonnú povinnosť, od porušenia ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody. Zároveň je potrebné uviesť aj to, že podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle ustanovení ZKR je okrem iných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody aj skončenie konkurzného konania určeným spôsobom, čo vyplýva zo samotnej dikcie ust. § 11 ods. 4 ZKR v znení účinnom do 31.12.2012 a § 11a ods. 4 ZKR v znení účinnom od 01.01.2018. Ako už bolo konštatované, bremeno tvrdenia ako aj dôkazné bremeno vo vzťahu k predpokladom vzniku nároku podľa § 11 ods. 2 ZKR v konaní ťaží žalobcu. V prejednávanej veci súd prvej inštancie vzhľadom na absenciu relevantných skutkových tvrdení žalobcu správne ustálil, že na prejednávanej veci je potrebné aplikovať ustanovenia ZKR v znení účinnom do 31.12.2017 a nakoľko znenie ust. § 11 ZKR účinné do 31.12.2017 neobsahovalo nárok na náhradu škody, pretože ten bol s účinnosťou od 01.01.2013 vypustený zo znenia a znovu zavedený (v inej forme) od 01.01.2018, nie je možné žalobcovi priznať nárok na náhradu škody v zmysle citovaných ustanovení ZKR. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v prípade uplatnenia nároku na náhradu škody v zmysle ust. § 11 ods. 4 ZKR bol žalobca v konaní povinný tvrdiť a preukázať, nielen kedy nastal úpadok Spoločnosti a v akej forme, resp. ku ktorému dňu sa Spoločnosť dostala do predĺženia, ale aj tvrdiť a preukázať, kedy vznikla povinnosť žalovaným podať návrh na vyhlásenie konkurzu a kedy došlo k jej porušeniu resp. kedy žalovaným začala plynúť lehota 30 dní na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu a odkedy sa dozvedeli alebo sa pri zachovaní odbornej starostlivosti mohli dozvedieť o predĺžení resp. úpadku Spoločnosti. Uvedené z pohľadu hmotno-právnej úpravy relevantné skutkové okolnosti neboli zo strany žalobcu v prejednávanej veci ani len tvrdené.

101. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že osobitná zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností podať návrh na vyhlásenie konkurzu bola zavedená s účinnosťou od 01.01.2018, preto polemika o splnení podmienok na uplatnenie žalobcovho nároku je z uvedeného dôvodu bezpredmetná. Z hľadiska aplikácie hmotno-právnej normy je vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku relevantné znenie právnej úpravy v období, kedy boli žalovaní konateľmi Spoločnosti resp. kedy malo dôjsť k údajnému porušeniu ich povinností podať návrh na vyhlásenie konkurzu.

102. V prípade absencie tejto podmienky je potom prípustné domáhať sa nároku na náhradu škody len podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Bez ohľadu na uvedené je tiež potrebné zdôrazniť, že tento osobitný nárok na náhradu škody vyplývajúci z ustanovení ZKR je nárokom zodpovedajúcim miere uspokojenia, ktorú by mohol veriteľ dlžníka dosiahnuť v prípade včas podaného návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka. Touto otázkou sa však žalobca vôbec nezaoberal. Ak by sme aj vychádzali z tvrdení žalobcu o úpadku dlžníka (spoločnosti Fialo s.r.o.), potom je nelogické a neodôvodnené uplatnenie nároku na náhradu škody v plnej sume súdom priznanej pohľadávky, nakoľko existencia úpadku zakladá predpoklad o pomernom uspokojení veriteľov dlžníka, teda že pohľadávky nebudú uspokojené v plnom rozsahu. Konštrukcia zodpovednosti za škodu spôsobenú nesplnením povinností podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas je postavená na tom, že návrh síce podaný bol, ale oneskorene. Ak teda návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka (spoločnosti Fialo s.r.o.) nebol podaný vôbec, táto osobitná zodpovednosť za škodu neprichádza do úvahy, pretože zodpovednosť predpokladá zrušenie konkurzu alebo zastavenie konkurzu pre nedostatok majetku na základe oneskorene podaného návrhu na vyhlásenie konkurzu. V prípade, že návrh na vyhlásenie konkurzu nebol podaný vôbec, prichádza do úvahy nárok na náhradu škody podľa § 135a Obchodného zákonníka, pri ktorom sa vychádza z definície krízy z ust. § 67a Obchodného zákonníka.

103. Žalobca v žalobe poukázal na skutočnosť, že v čase vzniku záväzku spoločnosti Fialo s.r.o. zo zmluvy o vedení účtovníctva, zo dňa 01.05.2015 boli konateľmi spoločnosti Fialo s.r.o. žalovaní.

Spoločnosť Fialo s.r.o. zanikla zlúčením so spoločnosťou AXELENT, s.r.o dňa 12.01.2018 a dňa 01.03.2018 sa právnym nástupcom tejto spoločnosti stala spoločnosť MONEY & FLOW, s.r.o., voči ktorej bol dňa 16.01.2020 vydaný rozsudok pre zmeškanie, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na zaplatenie nároku zo zmluvy o účtovníctve, ktorú si žalobca uplatnil v exekučnom konaní. V priebehu odvolacieho konania spoločnosť MONEY&FLOW zanikla podľa § 61n ods. 6 Exekučného poriadku. Žalobca v konaní preukazoval tvrdenie o kríze a úpadcu spoločnosti Fialo s.r.o. len reportom zo dňa 18.06.2023 univerzálneho registra Cribis.sk (č.l. 16), a to len za roky 2015 a 2016 a súhrnom záväzkov spoločnosti Fialo s.r.o. vypracovaným v tabuľkovej forme (č.l. 92). Z uvedených listín vyvodil predĺženie, resp. krízu spoločnosti Fialo s.r.o. v momente prevodu obchodných podielov žalovaných v spoločnosti Fialo s.r.o. a v čase zániku ich funkcie konateľov v októbri 2017. Žalovaní predložený report namietli s poukazom na časový odstup jeho vyhodnotenia, ale zároveň aj účinne popreli nielen tvrdenia žalobcu o kríze Spoločnosti podľa § 67a Obchodného zákonníka, ale aj úpadok a predĺženie spoločnosti podľa § 3 ZKR, ktoré žalobca nijak nevyvrátil.

104. Ďalšia námietka žalobcu spočívala v tom, že z ust. § 135 a § 135a Obchodného zákonníka nevyplýva povinnosť preukazovať porušenie povinností konateľa spoločnosti analýzou celkových hospodárskych pomerov spoločnosti. Odvolací súd k uvedenému skonštatuje, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil podmienky žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody. Odvolaciu námietku žalobcu o preukázaní splnenia podmienky porušenia povinností žalovaných ako konateľov pre priznanie nároku podľa § 135 a § 135a Obchodného zákonníka odvolací súd preto vyhodnotil ako nedôvodnú. Je síce možné prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že z citovaných ustanovení nevyplýva povinnosť preukazovať porušenie povinností konateľa spoločnosti analýzou celkových hospodárskych pomerov spoločnosti, ale v danom prípade sa primárne treba zaoberať samotnou podstatou takéhoto nároku. Súd prvej inštancie však takéto závery nekonštatoval. Ako už správne poukázal súd prvej inštancie v bode 21 a 23 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, primárne musí žalobca pri takto uplatnenom nároku odvíjať svoj nárok na náhradu škody od škody, ktorá mala vzniknúť spoločnosti, v ktorej sú, resp. boli žalovaní konateľmi spoločnosti a ktorí porušením svojich povinností vyplývajúcich zo zákona spôsobili tejto spoločnosti (rozumej v danom prípade spoločnosti Fialo s.r.o.) škodu. Tak ako konštatoval súd prvej inštancie, ani odvolací súd nezistil, že by žalobca v priebehu konania čo i len tvrdil vznik škody spoločnosti Fialo spôsobenej jej žalovanými ako jej konateľmi. Žalobca sústredil svoju argumentáciu na tvrdenia o jeho škode, ktorú mu mali priamo spôsobiť žalovaní ako konatelia spoločnosti Fialo tým, že nezabezpečili uspokojenie jeho judikovanej pohľadávky, nakoľko spoločnosť, ktorá bola právnym nástupcom zaniknutej spoločnosti Fialo túto pohľadávku neuspokojila. Za daných skutkových tvrdení odvolací súd konštatuje správnosť záverov o nesplnení podmienok pre uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 135 a § 135a Obchodného zákonníka. Vzhľadom na znenie ZKR v momente tvrdeného vzniku zodpovednosti žalovaných za vzniknutú škodu, teda od momentu ukončenia funkcie konateľov v spoločnosti Fialo, odvolací súd považuje za správne aj vylúčenie aplikácie ustanovení ZKR na danú situáciu. Súd prvej inštancie rovnako správne konštatoval, že ustanovenia Obchodného zákonníka, na ktoré poukazoval žalobca sú na uvedený spor neaplikovateľné s odôvodnením, že žalobca ako veriteľ nebol v žiadnom záväzkovom vzťahu so žalovanými ako fyzickými osobami, či konateľmi spoločnosti. Odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ust. § 757 Obchodného zákonníka pre zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností ustanovených Obchodným zákonníkom platia obdobne ustanovenia § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. Z uvedeného je zrejmé, že nárok na náhradu škody podľa Obchodného zákonníka môže vzniknúť aj z porušenia inej ako záväzkovej povinnosti, ale za splnenia zákonných predpokladov. Ide však len o všeobecné ustanovenia upravujúce nárok na náhradu škody aplikovateľné doplnkovo k osobitným ustanoveniam zodpovednosti za škodu, v danom prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú konateľmi spoločnosti. Medzi ustanovením § 373 a § 135a Obchodného zákonníka teda ide o vzťah všeobecnej a osobitnej právnej úpravy. Ak teda žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre vznik zodpovednosti žalovaných za škodu v zmysle ust. § 135a Obchodného zákonníka, pre absenciu záväzkovo právneho vzťahu obchodnej povahy medzi žalobcom a žalovanými nemožno aplikovať ani ust. § 373 Obchodného zákonníka.

105. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca uplatnený nárok na náhradu škody založil na tvrdení o porušení povinností žalovaných podať návrh na vyhlásenie konkurzu, príp. prijatie iných vhodných opatrení potrebných v prípade, že sa spoločnosť nachádza v kríze. Tu však platí to, čo už odvolací súd uviedol vyššie, že je potrebné prisvedčiť záverom súdu prvej inštancie o nepreukázaní krízy, úpadku, či predĺženia spoločnosti Fialo s.r.o. v momente zániku funkcie konateľov, s čím sa správne vysporiadal súd prvej inštancie. Za danej skutkovej situácie tak absentuje nielen preukázanie tvrdenia o protiprávnom konaní, či opomenutí konania žalovaných, bez ktorého nemožno hovoriť o zodpovednosti za škodu a rovnako aj preukázanie škody, ktorú nemožno bezvýhradne stotožniť s výškou neuspokojenej

pohľadávky žalobcu, ale absentuje aj príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a tvrdenou škodou. Bez preukázania protiprávneho konania logicky nie je možné preukázať, že vznik škody bol následkom protiprávneho konania žalovaných. Nakoľko žalobca nepreukázal, že by žalovaným vznikla ním tvrdená povinnosť urobiť opatrenia pre spoločnosť nachádzajúcu sa v kríze ani povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu a nepreukázal ani porušenie, či obchádzanie právnych povinností žalovaných vyplývajúcich zo zákona, či právneho úkonu, súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o zodpovednosti žalovaných za škodu. Aj keď absencia čo i len jedného predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu (protiprávny úkon, vznik škody a príčinná súvislosť) má za následok, že súd nemôže žalobcovi priznať nárok na náhradu škody súd správne konštatoval aj to, že v danom prípade absentuje aj preukázanie príčinnej súvislosti medzi prípadným porušením povinností žalovanými a vzniknutou škodou. Nemožno totiž stotožňovať následok, teda neuspokojenú pohľadávku žalobcu so škodou, ktorá mu mala porušením povinností vzniknúť. Súd prvej inštancie správne poukázal na zásady konkurzného konania, ktoré je založené na pomernom uspokojovaní veriteľov úpadcu, z povahy čoho jasne vyplýva, že samotné porušenie povinností nemôže mať za situácie tvrdeného predĺženia za následok, že by žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody vo výške celej jeho neuspokojenej pohľadávky. V prípade konkurzu by bola pohľadávka žalobcu uspokojená len v pomernej časti, a preto škoda by zodpovedala uvedenej časti. Ak by žalobca chcel uplatniť nárok na náhradu škody v celom rozsahu, musel by preukázať, v ktorom momente mohla byť ešte jeho pohľadávka uspokojená v plnej výške a zároveň by musel preukázať, že to, že pohľadávka v danom momente nebola uspokojená zapríčinila činnosť, prípadne nečinnosť žalovaných. Odvolací súd uvedené načrtol v snahe jednoznačne vysvetliť správnosť záverov súdu o nepreukázaní nielen zodpovednosti žalovaných za vzniknutú škodu, ale ani jej výšku, či príčinnú súvislosť medzi konaním, či nekonaním žalovaných a tvrdeným nárokom žalobcu na náhradu škody.

106. Žalobca ďalej v odvolaní namietol, že sa súd prvej inštancie nezaoberal jeho tvrdeniami, že žalovaní porušili povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu, nakoľko spoločnosť mala viac ako jedného veriteľa, ktorým nebola schopná plniť 30 dní po lehote aspoň dva peňažné záväzky. V tomto treba prisvedčiť súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal existenciu viacerých záväzkov Spoločnosti napriek tomu, že ju v konaní tvrdil. Listiny, ktorými žalobca deklaroval úpadok Spoločnosti, tento nepreukazujú.

107. Pre posúdenie otázky vzniku zodpovednosti žalovaných za žalobcom uplatnenú škodu je potrebné preukázať o.i. aj pluralitu veriteľov a určiť moment vzniku platobnej neschopnosti alebo predĺženia spoločnosti

108. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu o úpadku spoločnosti Fialo odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle ust. § 3 ZKR je úpadkom nielen predĺženie, ale aj platobná neschopnosť. Podmienky vymedzujúce predĺženie spoločnosti sú jasne vymedzené v ust. § 3 ods. 3 ZKR, pri ktorom sa vychádza zo stavu, keď záväzky spoločnosti sú väčšie ako jej majetok, pričom pri určovaní hodnoty majetku sa vychádza z účtovníctva alebo hodnoty určenej znaleckým posudkom. V prípade aktív je potrebné prihliadnuť aj na očakávané výsledky ďalšej správy majetku a pri pasívach naopak je potrebné vylúčiť záväzky podriadenosti, pokuty, pohľadávky zo vzťahov so spropiaznenými subjektmi

109. Platobnú neschopnosť v zmysle ust. § 3 ods. 2 ZKR však treba vnímať nie ako prechodný, ale trvalý stav, pričom nemožno platobnú neschopnosť zamieňať s odmietaním dlžníka hradiť záväzky z dôvodu popierania ich spornosti, či iných dôvodov. Podmienky pre určenie platobnej neschopnosti ustanovuje Vyhláška MS SR č. 643/2005 Z.z. vymedzuje ako jednu z podmienok, že záväzky spoločnosti 30 dní po lehote splatnosti nie sú kryté majetkom spoločnosti. Na uvedené poukázal v rozhodnutí aj súd prvej inštancie.

110. V prípade obidvoch foriem úpadku bol však žalobca povinný preukázať pluralitu veriteľov Spoločnosti, čo v tomto konaní neurobil. Prehľad zákonných záväzkov spoločnosti (Fialo), ktorý žalobca opakovane predložil do spisu však nie je možné bez ďalšieho považovať za dostatočné preukázanie plurality veriteľov. Žalobca nielenže neuviedol, na základe akých skutočností vypracoval predmetný prehľad záväzkov Spoločnosti, ale samotné tvrdenie o pluralite veriteľov Spoločnosti s odkazom na takúto listinu nemožno vyhodnotiť ako dostatočné preukázanie tvrdenia o pluralite veriteľov Spoločnosti a v dôsledku toho ani o existencii akejkoľvek formy úpadku Spoločnosti, ktorú žalovaní účinne rozporovali. Odvolací súd znovu zdôrazňuje, že žalobca nevymedzil ani moment vzniku tvrdenej povinnosti žalovaných, porušenia ktorej sa mali dopustiť a na listiny predložené v konaní žalobca odkazoval len vo všeobecnej rovine na podporu svojich tvrdení o úpadku Spoločnosti bez konkretizácie údajov podstatných pre posúdenie veci. Tak ako súd prvej inštancie, ani odvolací súd nie je povinný na základe tvrdení žalobcu abstrahovať z predložených listín skutočnosti, od ktorých žalobca odôvodňuje svoje tvrdenia.

111. Odvolací súd uvedenú odvoláciu námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú, a to nielen s poukazom na vyššie uvedené odôvodnenie, ale znovu poukazuje na to, že súd prvej inštancie sa argumentáciou žalobcu o tvrdenom porušení povinností žalovaných zaoberal a konštatoval, že toto sa odvíja od hospodárskej situácie spoločnosti Fialo s.r.o., v prípade ktorej žalobca nepreukázal krízu, predĺženie ani úpadok, a preto nepreukázal ani to, že žalobcom vznikla povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu, či urobiť iné vhodné opatrenia pre spoločnosť v kríze. Súd prvej inštancie jasne a zreteľne definoval dôvody, pre ktoré považoval nárok žalobcu za nepreukázaný, a to nielen podľa ním uplatneného ust. § 135 a § 135a Obchodného zákonníka a následne § 11 ods. 2 ZKR, ale posudzoval uplatnený nárok podľa obsahu tvrdení žalobcu aj podľa § 373 Obchodného zákonníka a § 420 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru vyšších súdnych autorít, ktorá jasne uvádza, že skutočnosť, že strana sporu nesúhlasí s rozhodnutím súdu neznamená automaticky porušenie práva na spravodlivý proces. Skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožnil, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ním vyslovených názorov. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07) rešpektuje názor, podľa ktorého právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán konania.

112. Ďalšia odvolacia námietka žalobcu spočívala v tom, že súd prvej inštancie neuviedol žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by dôkazy predložené žalobcom mali byť spochybnené a tým, že nedostatočnosť predložených dôkazov nekonštatoval v predbežnom právnom posúdení veci, porušil princíp právnej istoty. Odvolací súd uvádza, že princíp právnej istoty (zakotvený v čl. 1 Ústavy SR) je jedným zo základných princípov právneho štátu. Tento princíp je vyjadrený viacerými predpokladmi. Do tejto skupiny patrí tak predpoklad pôsobenia právneho predpisu do budúcnosti, ako aj predpoklad ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv. Tento spočíva okrem iného aj v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Bdo/66/2020 zo dňa 28.10.2020, ktorý konštatoval, že cieľom ust. § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom je zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Súd prvej inštancie označil, ktoré skutočnosti považuje za sporné a ktoré za nesporné a rovnako urobil právne posúdenie veci. Označením skutočností za sporné je logicky založené na nedostatočnom preukázaní skutkového tvrdenia strany sporu. Ak teda súd prvej inštancie označil za sporné skutočnosti 1/ dôvodnosť vystavenia faktúr 2016017 a č. 2016023, 2/ porušenie konkrétnej povinnosti konateľa konať v mene spoločnosti s odbornou starostlivosťou, 3/ príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaných a škodou, ktorá by vznikla, 4/ za predpokladu preukázania vzniku škody jej premičanie a 5/ majetkové postavenie spoločnosti, úpadok, predĺženie spoločnosti Fialo s.r.o. v čase pôsobenia žalovaných ako konateľov, nepriamo tým konštatoval nedostatočnosť predložených dôkazov. Striktné nedodržanie postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP (predtým § 118 ods. 2 OSP) zo strany súdu (spočívajúce v neupozornení na nedostatočnosť predložených dôkazov) nemá žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie tohto ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne, ani nenaruša princíp právnej istoty.

113. V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012), v zmysle ktorej sú právny názor a hodnotiace úsudky súdu vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu v zmysle ust. § 118 ods. 2 OSP (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Pri výkone spravodlivosti súd nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Odvolací súd tiež poukazuje na uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 16/2012 z 12. januára 2012, z ktorého vyplýva, že skutočnosť, že súd neupozornil strany sporu na to, aby preukázali

určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by im bola odopretá možnosť splniť dôkaznú povinnosť... a následne uniesť dôkazné bremeno. Podľa názoru odvolacieho súdu preto žalobca neodôvodnene namietal, že nedodržaním procesného postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP bol porušený princíp právnej istoty a nemožno dospieť ani k záverom o porušení práva na spravodlivý proces. Odvolací súd zastáva názor, že ani v prípade, ak by súd prvej inštancie dodržal postup v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP, nič by to nezmenilo na výsledku sporu, t. j. na zamietnutí žaloby pre neunesenie dôkazného bremena, resp. nepreukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody.

114. Súd vedený vyššie prezentovanými názormi dospel k záveru, že dôvody uvedené žalobcom v odvolaní nemožno považovať za také za také, ktoré by po skutkovej a právnej stránke boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá (nemusí) odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Odvolací súd preto nezachádzal do všetkých detailov sporu a na účely správneho posúdenia tohto prípadu vyhodnocoval len tú argumentáciu strán sporu, ktorá mala význam pre toto konanie a rozhodnutie a inými tvrdeniami strán sporu sa nezaoberal.

115. Vzhľadom na konštatované skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej, ako aj v závislom výroku o náhrade trov konania, o ktorej rozhodol súd prvej inštancie správne v súlade so zásadou úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP, je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

116. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi voči žalovanému, ktorý nebol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

117. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).